Romanian Baptist Ministries

Bisericile Noului Testament

Editorial

Felul în care o lucrare de succes începe este foarte important. Studiind astfel de începuturi, poţi învăţa multe lucruri folositoare, ca de exemplu contextul în care s-a produs acest fenomen, oamenii care au contribuit la el, metodele ce au fost folosite, limitările care au existat, şi chiar greşelile care s-au făcut. De asemenea, poţi afla cât de mult s-a extins şi a durat acest succes şi ce impact a avut în societate şi istorie. Un alt lucru foarte important pe care îl poţi studia este cât de repetabil a fost acest succes de către alţii.

Toate acestea sunt adevărate câştiguri şi ele îţi pot da o înţelepciune avansată, capabilă să te dirijeze în propriile încercări de a face ceea ce este bine şi de a avea un impact în societate. Este foarte important însă să remarcăm faptul că un astfel de studiu este neutru din punct de vedere al religiei, cu alte cuvinte el va aduce aceleaşi beneficii şi celui credincios şi celui necredincios. Când însă cel credincios studiază începuturile unei lucrări de succes, el poate avea un alt beneficiu care îi este exclusiv accesibil lui, şi care le întrece în importanţă pe toate celelalte. Cel credincios ştie că în spatele tuturor succeselor bune se află un Dumnezeu benevolent şi iubitor, Dumnezeul mântuirii, Căruia îi pasă de creaţia Sa şi care dirijează întreaga istorie în direcţia victoriei binelui asupra răului. De aceea, câştigul principal şi inestimabil al credinciosului într-un astfel de studiu este o mai bună cunoaştere a Mântuitorului şi Iubitorului sufletului său, Dumnezeu Tatăl, ceea ce şi rezultă într-o metamorfozare a credinciosului tot mai mult în chipul şi asemănarea Tatălui ceresc – iată cu adevărat un câştig aşa de mare încât este imposibil de evaluat.

Aceasta se produce în cel credincios atunci când studiază orice început bun al unui lucru cu perspectiva corectă, perspectiva credinţei şi atotprezenţei Celui cu care avem de a face. Cu cât mai mult deci acest câştig va fi amplificat şi adâncit atunci când studiem începutul celei mai dragi lucrări a divinităţii între oameni – naşterea Bisericii, Mireasa Domnului Isus Hristos.

Acestui studiu îi dedicăm următoarele două cărţi de şcoli duminicale, de aceea se cuvine să ne bucurăm şi să ne implicăm cu tot entuziasmul în urmărirea periplului primelor biserici aduse în fiinţă de Duhul Domnului pe scena istoriei umane după moartea şi învierea Mântuitorului. Dumnezeu să ne binecuvânteze prin aceasta cu o mai bună cunoaştere a fiinţei şi naturii Sale, pentru a ne putea folosi şi pe noi azi în astfel de lucrări de amploare şi pionierat cum au fost cele de la începutul secolului întâi după Hristos. Amin. (L.Murg)

Cuprins

Biserica din Corint (L.Rad) 4
Biserica din Efes (G. Moțoc Fofiu) 7
Biserica din Colose (M. Lozneanu) 13
Biserica din Smirna (O. Dobria) 17
Biserica din Pergam (G. Șerban) 20
Biserica din Tiatira (G. Moțoc Fofiu) 25
Biserica din Sardes (V. Gabor) 30
Biserica din Filadelfia (V. Lucaci) 35
Biserica din Laodicea (M. Lozneanu) 37
Biserica din Troia (V. Filip/ D. Chiu) 41
Biserica din Tir (L. Murg) 46
Biserica din Creta (N. Ciupuligă) 51
Biserica din Roma (D. Chiu) 53

Biserica din Corint

Text de citit: ***Fapte 18:1-18; 1 Corinteni 1:1-9; 2:1-5***
Text de studiat: ***1 și 2 Corinteni***
Cuvântul de aur: ***1 Corinteni 1:22-24*** *„Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu."*

Introducere

Începuturile istorice ale Bisericii din Corint pot fi urmărite în Faptele Apostolilor 18:1-18. În cea de a doua călătorie misionară, neobositul apostol Pavel, în manieră specifică, pune bazele acestei biserici. Acuila și Priscila sunt primii oameni cu care Pavel interacționează aici. Începând de aici, cei doi vor avea un rol însemnat în lucrarea de propovăduire a Evangheliei (prezenți în Efes: F.A.18:19; F.A.18:23-28; în Roma, Rom.16:3,4). După câteva interacțiuni avute cu iudeii și grecii în sinagogă, datorită împotrivirii unora, Pavel schimbă locația misiunii folosind casa unui om temător de Dumnezeu pe nume Iust.

Mesajul de încurajare primit de către apostol direct din partea Domnului (F.A.18:9b-10), trebuie înțeles în lumina mărturisirii lui Pavel din 1Cor.2:3, unde aflăm că acesta a fost slab, fricos și plin de cutremur atunci când a venit la Corint. Această stare a fost provocată foarte probabil de persecuția agresivă și repetată la care a fost supus în Filipi, Tesalonic, Berea și chiar și respingerea din Atena poate fi considerată aici. În prima vizită în Corint Pavel petrece aproximativ un an și jumătate acolo.

Obiective

Datorită materialului vast și variat relaționat la biserica din Corint, obiectivele lecției ar putea fi extrem de numeroase. Ne limităm la câteva:

- să nu obosim în susținerea și corectarea specifică, în dragoste, corectare care să fie fidelă cauzei și Cuvântului lui Dumnezeu, a celor care greșesc (în ambele epistole, Pavel se ocupă în cea mai mare parte de corectarea unor erori doctrinare sau de practică: morale, ecleziale);
- să ne „încercăm pe noi înșine" (ca și credincioși suntem chemați să înțelegem unde suntem din punct de vedere spiritual).

Schița lecției

I. Situația spirituală a Bisericii din Corint
II. Credincioși proeminenți în Biserica din Corint
III. Evoluția în timp a bisericii

Analiza

I. Situația spirituala a Bisericii din Corint

Un diagnostic scurt ar fi: „probleme peste probleme”. Multitudinea neajunsurilor din biserică este subiect de interes în lumea cercetătorilor Bibliei. Se pare că societatea corinteană a avut o amprentă puternică asupra mersului bisericii. Corintul la acea vreme era un oraș relativ tânăr (a fost distrus în 146 î.H. și reconstruit de romani pe timpul lui Iulius Cezar) iar populația deosebit de cosmopolită: comercianți, sclavi eliberați, oameni de stat și de cultură, oportuniști și oameni avizi după avansarea pe scara socială. Oratoria era o disciplină prezentă și apreciată la acea vreme. Orice forma de exprimare publică (discurs politic, deliberare juridică, discurs folosit pentru atragerea de adepți în plan cultural sau religios) reclama întrebuințarea oratoriei la cel mai înalt nivel.

Începutul ambelor epistole către corinteni face clar totuși că biserica din Corint este Biserica lui Dumnezeu (1Cor.1:2; 2Cor.1:1). Deși este așa, credincioșii înregistrează neajunsuri majore. Ei apreciază autoritatea spirituală în termeni lumești, se coagulează în tabere (fan clubs) după câte un lider proeminent (Petru, Apolo, Pavel) și inevitabil creează dezbinare. Ajung să se „laude” cu incestul unuia dintre ei. O atitudine infantilo-adolescentină. Neînțelegerile avute între ei se adâncesc până la stadiul de litigiu și se incriminează unii pe alții înaintea autorităților societății. Sunt nepăsători când vine vorba de protejarea conștiinței fratelui „pentru care a murit Hristos”, și iresponsabili când vine vorba de implicare financiară în susținerea cauzei Împărăției. În practica eclezială sunt ușuratici în raportarea la Cina Domnului și lipsiți de dragoste și de dorința de a zidi prin exercitarea darurilor spirituale. De asemenea, sunt ignoranți când vine vorba de învierea Domnului și a lor înșiși. Sunt deosebit de interesați în contestarea autorității lui Pavel și în îmbrățișarea altor lideri, „apostoli minunați” , care au o sumedenie de neajunsuri. Pentru că înțeleg puțin în plan spiritual, corintenii au nevoie de explicații multe cu privire la numeroase subiecte.

Între plusurile Bisericii din Corint pot fi enumerate: 1. faptul că sunt Biserica lui Dumnezeu. 2. Dumnezeu își face milă de ei și îi corectează prin scrierile robului Său, Pavel. 3. Credincioșii au primit daruri spirituale prin lucrarea Duhului. 4. Deși cu ezitări, dar până la urmă se pare că duc lucrarea de strângere de ajutoare pentru sfinți, până la capăt. 4. Reușesc să disciplineze și ulterior să reprimească în mijlocul lor pe unul care „a fost pricina de întristare”.

II. Credincioși proeminenți în biserica din Corint

În scrierea primei scrisori, Pavel s-a ghidat după nevoile semnalate de cei ai Cloei (1Cor.1:11) respectiv de Ștefana, Fortunat și Ahaic (1Cor.16:17) care i-au adus o scrisoare lui Pavel (1Cor.7:1) și i-au relatat oral despre starea lucrurilor.

Foarte probabil prin Corint a trecut și apostolul Petru, așa explicându-se faptul că unii s-au așezat în „tabăra" lui. De asemenea, Apolo, pregătit de Acuila și Priscila în Efes (F.A.18:23-28), trece prin Corint. De asemenea Timotei și Tit au trecut pe aici. În F.A.18:7,8 mai întâlnim doua nume: Iust și Crisp, care au făcut parte din biserică.

III. Evoluția în timp a bisericii

Felul în care au evoluat lucrurile în Biserica din Corint trebuie privit prin prisma celor două epistole scrise la interval de aproximativ doi ani. Deși nu mai sunt amintite atât de multe „neajunsuri" ca în prima epistolă, și în cea de-a doua Pavel lasă de înțeles că mai sunt destul de multe aspecte de corectat. În principal, problemele erau create de alți slujitori care au ajuns prin biserica din Corint și care întărâtau biserica la desconsiderare și răzvrătire împotriva autorității apostolice a lui Pavel.

În jurul anului 100 Clement din Roma a scris o scrisoare adresata bisericii din Corint. De remarcat este faptul că el pomenește câteva probleme pe care și Pavel încearcă să le rezolve în vremea lui.

Concluzii

Aplicațiile care decurg din analiza bisericii din Corint sunt multiple.

- Privind la exemplul lui Pavel și felul în care el se ocupa de credincioșii acestei biserici, putem înțelege atitudinea lui ca și creștin, pastor și apostol.
- Privind la neajunsurile semnalate în cadrul bisericii, putem înțelege implicațiile spirituale, pentru păcate ca și aroganță, egoism, lăudăroșie umană.
- Putem înțelege de asemenea faptul că se poate ajunge la perspective eronate din punct de vedere moral-practic, sau teologic-doctrinar prin neveghere sau tratare cu superficialitate.

În ultimă instanță, felul în care Pavel împreună cu echipa apostolică poartă de grijă bisericii, este felul în care Dumnezeu însuși ne asistă în procesul devenirii spirituale.

(L.Rad)

Biserica din Efes

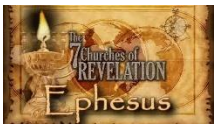

Text studiu: ***Fapte 18:18-21, 23-8; 19:1-40; 20:16-38; 1 și 2 Timotei; Apocalipsa 2:1-7***
Textul Lecției: ***Apocalipsa 2:1-7***
Cuvântul de Aur: ***Apocalipsa 2:4-5*** *„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”*

Introducere

A doua secțiune majoră a cărții Apocalipsa cuprinde „examinarea/analizarea” pe care Domnul Isus o face celor șapte Biserici din Asia Mica (Apocalipsa 2 și 3). Aceste Biserici existau pe vremea când Apostolul Ioan trăia în Efes. Sfintele Scripturi, și istoria deopotrivă, dovedesc faptul că în acea vreme era un număr considerabil de Biserici în Asia Mică, însă doar analiza celor șapte este prezentată în cartea Apocalipsa. Într-una din hărțile prezentate în Introducerea la Geneza Bisericii, cele șapte Biserici din Asia Mica apar într-un „dreptunghi alungit”, arătând locația geografica începând cu Efes și terminând cu Laodicea. Ordinea în acel dreptunghi este cea găsită în cartea Apocalipsa deci, prezentând „viziunea geografică” a Domnului Isus „umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice” (Apocalipsa 2:1).

De ce șapte Biserici? După cum știm bine, numărul 7 este un număr al „plinătății”, de aceea putem crede că cele șapte Biserici împreună reprezintă toate „binecuvântările, problemele, atenționările, amenințările și promisiunile” pe care Bisericile le-au experimentat și le vor experimenta în Epoca Bisericii. Deci, o analiza făcută cu grija a celor două capitole din Apocalipsa și a altor pasaje din Noul Testament va oferi slujitorilor și bisericilor o „sursă bogată de învățătură divină” pentru a îmbunătăți mărturia lor în lume și slujirea lor față de Dumnezeu.

Credem că cele șapte biserici au fost selectate pentru două scopuri divine:

1. Aceste biserici au fost biserici locale, bine menționate istoric. Ele au avut domenii în care au fost tari și domenii în care au fost slabe, la fel ca toate bisericile din Epoca Bisericii.
2. Aceste biserici rămân exemple ale modului în care Domnul Isus tratează bisericile locale în timpul Epocii Bisericii. Deci, examinarea/analizarea făcută de Domnul celor șapte biserici, este și va fi aceeași pentru toate bisericile locale până la Răpire.

În acest studiu din Apocalipsa 2 și 3, fiecare biserică primește un nume corespunzător cu evaluarea făcută de Domnul Isus. De asemenea, relaționarea Domnului Isus la fiecare biserică este identificată printr-un titlu-nume atribuit Lui, iar acest titlu definește, sumarizează,

lucrarea/acțiunea Lui în fiecare Biserica. Din analiza făcută de Domnul Isus celor șapte biserici se pot desprinde cinci domenii care necesită o deosebită atenție: APRECIEREA, PĂCATUL, ATENȚIONAREA, AMENINȚAREA și PROMISIUNEA.

Din sursele Sfintelor Scripturi ale Noului Testament precum și cele istorice, putem concluziona că Biserica din Efes a fost plantată prin Acuila și Priscila, însoțiți de Apolo.

În a treia călătorie misionară a Apostolului Pavel, el a slujit în Efes pentru trei ani, și lucrarea a avut un așa succes încât „producătorii de idoli" își pierdeau clientelele la o rată alarmantă. Aceasta a condus la o răscoală în încercarea de a revitaliza închinarea adusa zeiței Diana. Templul înălțat în cinstea acestei zeități a fost considerat „una din cele șapte minuni ale lumii". De menționat că „bogățiile" (1Tim.6:10) și „religiozitatea" (F.A.19:27-20:1) au fost un „atac" la adresa vieții spirituale a creștinilor din Efes. Cu toate acestea, prin Apostolul Pavel, Dumnezeu a clădit în Efes o biserică puternică (F.A.19:1) și tot prin el, Dumnezeu adresează acestei Biserici o epistolă deosebită. Când Apostolul Pavel a părăsit Efesul, l-a rânduit pe Timotei ca păstor al Bisericii. Apostolul Ioan a ajuns să slujească în Efes mai târziu.

Este interesant că după treizeci de ani de la Epistola scrisă de Apostolul Pavel, Domnul Isus trimite un mesaj acestei Biserici din Efes pe care-l putem considera un mesaj pentru a doua generație de creștini din Efes (Apocalipsa 2:1-7). O biserică curată și puternică în doctrină dar, care și-a părăsit dragostea dintâi.

Obiective

a. Să înțelegem că în Biserica locală, Domnul Isus Hristos are autoritatea supremă. Aceasta reprezintă atât un confort cât și o atenționare pentru păstor și biserică.
b. Să înțelegem că Domnul Isus este preocupat de viața și mărturia Biserici. El inspectează și analizează ca să vadă dacă Biserica trăiește la înălțimea așteptărilor Lui.
c. Să înțelegem că responsabilitatea Bisericii este să țină sus standardul Evangheliei Domnului Isus („dreptarul învățăturilor sănătoase" - 2Tim.1:13) pentru a răspândi în jur lumina Evangheliei.
d. Să înțelegem că orice depărtare de învățătura și practica Biblică are o singura soluție pentru remediere: „POCAINȚA". Ea implică recunoașterea, regretul și întoarcerea la cuvântul și practica Sfintelor Scripturi.

Schița Lecției

I. **Prezentarea Domnului Isus în relația cu Biserica – Apoc.2:1; 1:16; 20**
II. **Prezentarea aprecierilor Domnului Isus privind Biserica – Apoc.2:2-3; 6.**
III. **Prezentarea problemei Bisericii – Apoc.2:4**
IV. **Prezentarea soluției pentru remedierea problemei Bisericii – Apoc.2:5**
V. **Prezentarea pericolului pedepsei pentru Biserică dacă nu vor remedia problema spirituală în care se afla Biserica – Apoc.2:5**
VI. **Promisiunea făcută Bisericii – Apoc.2:7**

Analiza Lecției

I. <u>Prezentarea Domnului Isus</u> – Apocalipsa 2:1

Domnul Isus se prezintă pe Sine în două ipostaze: ca Cel ce ține cele șapte stele și ca Cel ce umblă printre cele șapte sfeșnice. Spunând că El este Cel ce ține cele șapte stele, Domnul Isus amintea păstorului și bisericii autoritatea pe care El o are peste ei, aceasta fiind un confort și de asemenea o avertizare. Este o mângâiere pentru un slujitor credincios să știe că Domnul Isus îl iubește și-l ține cu brațul Său în vremuri de încercare (Ioan 10:28; F.A.18:9-10), dar de asemenea este o atenționare pentru un slujitor necredincios, lăsându-l să înțeleagă că Domnul îl poate disciplina și-i poate lua slujirea (1Cor.9:24-27).

Spunând că El umblă printre sfeșnice, Domnul Isus le amintește că El inspectează și analizează bisericile să vadă dacă trăiesc la nivelul așteptărilor Lui. Așteptările pe care Domnul Isus le are de la biserici este ca ele să țină sus standardul Evangheliei, astfel lumina Cuvântului Său să strălucească în întunericul acestei lumi.

Deoarece Efesul de odinioară era foarte vizitat de mulți veniți din multe părți ale lumii, biserica a avut o imensă oportunitate de a răspândi lumina Evangheliei în părțile îndepărtate ale pământului. De aceea, Domnul a inspectat și analizat „sfeșnicul” din Efes, pentru a vedea cât de bine este răspândită lumina Evangheliei prin biserică.

II. <u>Prezentarea aprecierilor Domnului Isus privind Biserica</u> – Apocalipsa 2:2-3; 6

1. <u>Aprecierea slujirii lor</u> – Apocalipsa 2:2. Domnul a știut lucrarea, faptele și activitățile lor. El vede totul (Evrei 4:13), El a știut că

lucrau până la epuizare. Cuvântul „osteneală” descrie acel fel de răbdare care continuă cu stoicism, care nu renunță.

2. Aprecierea discernământului lor – Apocalipsa 2:2; 6.

În înțelesul cuvântului, cei din Efes n-au lăsat pe oricine să învețe, să predice în biserică, fără o examinare făcută cu grijă. Așa puteau păstra o membralitate curată și o doctrină curată. Exista un singur test pentru un slujitor vrednic: „acceptarea totală a Cuvântului lui Dumnezeu”.

De asemenea, biserica din Efes ura faptele Nicolaiților. Sunt câteva păreri cu privire la identificarea Nicolaiților, dar rămânem la una care a fost emisă de învățătorii Bisericii primare și care are sprijin în Sfânta Scriptură (Apocalipsa 2:14-15). Ei au crezut că Nicolae din Antiohia, unul din cei șapte diaconi (Fapte 6:5) a devenit un apostat, urmând curentul numit „antinomianism” , care permitea mâncarea din lucrurile jertfite idolilor, practicarea imoralității cu prostituatele templelor păgâne, și aceasta crezând și propovăduind faptul că Harul lui Dumnezeu acoperă aceste lucruri în viețile credincioșilor. Aceasta părere cu privire la Nicolaiți se armonizează cu ceea ce Domnul Isus a spus despre ei în Apocalipsa 2:14-15.

3. Aprecierea perseverenței lor – Apocalipsa 2:3

Biserica din Efes a îndurat persecuție pentru Numele Domnului Isus, a lucrat și n-a obosit în încercările ei. Credincioșii din Efes au avut imense resurse de putere (Efeseni 1:19).

III. Prezentarea problemei Bisericii – Apocalipsa 2:4

În ciuda aprecierilor făcute de Domnul Isus privind faptele, osteneala și doctrina curată a Bisericii din Efes, El îi acuza de faptul că „și-au părăsit dragostea dintâi”.

Cea mai răspândită învățătură printre credincioșii nou testamentari cu privire la „dragostea dintâi” este că ea reprezintă acea pasiune pe care un credincios o are la convertire pentru Domnul Isus și slujirea Lui, la începutul vieții de credință. Acea dragoste pentru Hristos Domnul care Îl pune pe El „dintâi”, adică Îl face „prima prioritate”.

Este adevărat că ceea ce va caracteriza viața multor credincioși în zilele din urma este „răcirea dragostei” pentru Domnul și lucrarea Lui, dar aici Cuvântul se refera la „părăsirea dragostei”.

Cuvântul folosit însă în limba greacă pentru dragoste în acest verset (Apocalipsa 2:4) este „AGAPE” un termen total diferit de cuvântul folosit pentru felul de dragoste promovat în lume: „Filautia” tradus, dragostea de sine sau de ceea ce-mi place!

În timp ce dragostea lumească, de sine (filautia), este un impuls, o manifestare a sentimentelor, „agape” este o exercitare a voinței, o expresie a voinței care duce la acțiune. Cel mai bun exemplu în a explica dragostea agape, este Ioan 3:16. Ce putea să-I placă lui Dumnezeu în viața unei lumi

păcătoase, zăcând în mocirla păcatului? Nimic!!! Dragostea lui Dumnezeu (AGAPE) a fost o exprimare a voinței Lui care a condus la acțiune: „a dat pe Singurul Lui Fiu”.

Deci, problema Bisericii din Efes a fost părăsirea acestui mod de dragoste – AGAPE – care implica „voința care conduce la acțiune”, voința și acțiunea care trebuiau să-L pună pe Domnul Isus totdeauna „Cel Dintâi”. Cred că această stare a devenit o „plagă” pentru multe Biserici, pentru mulți credincioși ai secolului 21. Auzi astăzi vorba „trebuie să le dăm ce le place, altfel nu mai vin”. Adică trebuie să le satisfacem dragostea lor de sine de ceea ce le place!!! Trist, tragic, neavând nimic în comun cu „agape”.

N.B.: Predicatorul C.H. Spurgeon spunea în secolul 19: „Va veni vremea când în loc să aibă păstori care să hrănească oile, bisericile vor avea clovni care să distreze caprele”. Să le dea ce iubesc ele, ce le place lor, caprelor!

Prin anii '90 a apărut o carte intitulată „Marketing the Church” (Comercializarea Bisericii) descriind cum să clădești biserici care să placă celor din lume, oamenilor neregenerați, să iubească ce faci, să-i atragi că să mărești „adunătura” și să crească „donația”.

Concluzia la care au ajuns lucrătorii care au „mintea sănătoasă”, pe care Dumnezeu o poate trezi, este că, de fapt, prin metodele folosite s-a făcut „Marketing the Devil” și prin ceea ce oamenii au iubit, au introdus practicile lui în biserică.

IV. Prezentarea soluției pentru remedierea problemei Bisericii – Apocalipsa 2:5

Domnul Isus are un „tratament spiritual” foarte simplu pentru remedierea problemei Bisericii din Efes:

1. „Adu-ți aminte” – trebuiau să-și facă un „inventar spiritual”, să vadă unde au căzut de la dragostea „agape” și care au fost cauzele în care voința lor nu a mai condus la acțiuni în care Hristos Domnul să fie prioritar.
2. „Pocăiește-te” – trebuiau să-și schimbe mintea, să-și vină în fire, să-și îndrepte mintea spre Domnul (să aibă gândirea lui Hristos – Filipeni 2:5), astfel puteau să ajungă iarăși la dragostea agape. Apostolul Pavel amintește bine acest aspect în Romani 12:1-2.
3. „Întoarce-te la faptele dintâi” – atunci când faptele erau izvorâte din voința și dorința de a-L face pe Hristos Domnul prioritar, cel dintâi.

V. Prezentarea pericolului pedepsei pentru Biserică dacă nu vor remedia problema spirituală în care se afla Biserica – Apocalipsa 2:5

Pericolul pedepsei, anunțată pentru Biserica din Efes în cazul lipsei pocăinței și întoarcerii la faptele dintâi, a fost înlăturarea sfeșnicului din Biserică. Lipsa luminii Cuvântului Sfânt conducea la moarte spirituală. Biserica putea să continue fizic, dar devenea moartă spiritual. Discernământul dispare fără lumina Cuvântului, la fel și posibilitatea slujirii pentru Domnul. Așa au ajuns multe biserici fără discernământ spiritual, având impresia că acțiunile și activitățile lor sunt „slujirea pentru Domnul". De fapt, acesta este rezultatul analfabetismului biblic în care zac multe biserici, mulți credincioși.

VI. <u>Promisiunea făcută Bisericii</u> – Apocalipsa 2:7

Urmând soluția prezentată de Domnul pentru remedierea problemei Bisericii, perspectiva credincioșilor era dublă: să devina „biruitori" și să aibă drept la pomul vieții.

Toate mențiunile în Apocalipsa 2 și 3 cu privire la cei care vor birui sunt cu referință la binecuvântările pe care cei mântuiți le vor experimenta în Împărăția Milenară și în Împărăția Eternă.

Concluzii

1. Pericolul pentru bisericile locale este în a cultiva o dragoste a impulsului sentimental, lumească, ancorată în dragostea de sine și în ceea ce place omului.
2. Dragostea „**agape**" este ceea ce-L definește pe Dumnezeu. Ea este o expresie a voinței care conduce la acțiune, atât din partea lui Dumnezeu spre noi, cât și din parte noastră față de Domnul Isus.

A ne întoarce de unde am căzut înseamnă a ne întoarce la dragostea agape prin care voința noastră ne va conduce la acțiuni și un mod de viața în care Hristos Domnul va fi totdeauna cel dintâi.

(G. Moțoc Fofiu)

Biserica din Colose

Textul de citit: ***Coloseni 1:9-23 și 3:1-16***
Textul de studiat: ***Coloseni; Filimon***
Cuvântul de aur: ***Coloseni 3:1-3*** *„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu."*

Introducere

Colose, orașul antic unde a apărut o biserică creștină în vremea apostolilor, era localizat în Frigia, Asia Mică. Bisericii localizate în acest oraș Pavel, apostolul neamurilor, i-a trimis una din scrisorile sale din închisoarea de la Roma, în urma unor informații primite despre această biserică de la colaboratorul său Epafras. Ce știm despre acest oraș? Ce știm despre această biserică? Informațiile ce le deținem din Scriptură și istorie ne ajută să creionăm fizionomia acestei Biserici.

Fiind construit pe malul râului Lycus, orașul era situat nu numai într-o zona cu ape, dar și o zonă cu multe mișcări seismice, dintre care un cutremur destul de puternic a avut loc în anul 60 d.H. Orașul a fost atacat de mai multe ori, iar în secolul 12 a fost distrus total de turci.

Scriitorul grec Xenophon ne scrie în secolul IV î.H. că orașul Colose era între primele șase centre urbane ca mărime și importanță, din regiunea Frigiei. Populația orașului era destul de diversă, datorită faptului că era așezat pe drumul comercial și militar care lega Roma de Asia, dar cei mai numeroși erau grecii și evreii. Datorită populației variate, compoziția religioasă a orașului era și ea diversă, cuprinzând iudaismul, gnosticismul, păgânismul, iar după activitatea lui Pavel în Asia, adăugând creștinismul.

Condiția spirituală a bisericii era afectată de societatea și cultura vremii. O biserică tânără, care era în mijlocul unei societăți cosmopolite, nu putea să nu fie afectată de aceasta. Atacurile perverse ale gnosticilor cu filozofia lor amăgitoare, deșartă, cu influența lor morală nefastă și amăgitoare (nediferențiată de a păgânismului), puteau fi contracarate numai și numai de o învățătura sănătoasă, curată și clară a Evangheliei lui Hristos. De aceea Pavel, din închisoarea de la Roma, decide să scrie această epistolă spre a veni în ajutorul fraților aflați supt asediu.

Studiul informațiilor despre Biserica din Colose ne oferă posibilitatea să învățăm cum putem să facem față atacurilor celui rău, care prin învățăturile sale promite libertatea, dar aduce o robie îngrozitoare. Rezistența eficientă sau eliberarea din robia învățăturilor stricate are loc

numai în cazul în care cunoaștem Scripturile și trăim prin Evanghelia Harului.

Obiective

- Să înțelegem că diversitatea culturală, religioasă și socială poate avea influențe negative asupra teologiei noastre
- Să ne întărim convingerea că numai Evanghelia lui Isus Hristos este soluția pentru o viață trăită în sfințenie, așa cum ne cere Domnul

Schița lecției

Condiția spirituală a bisericii – caracteristici
II. Corecția necesară bisericii - doctrine
III. Conducerea exemplară a bisericii – slujitori

Analiza

I. Condiția spirituală a bisericii

A. Aspecte pozitive:

Biserica din Colose, ca și oricare biserică locală, avea unele caracteristici pozitive, demne de remarcat și urmat. Ea era cunoscută și vestită pentru câteva caracteristici importante. Iată câteva dintre ele:

- Credința (Coloseni 1:4, 23; 2:5, 7 etc.)
- Nădejdea (Coloseni 1:4, 23)
- Dragostea (Coloseni 1:5, 8)
- Buna rânduială (Coloseni 2:5)

B. Aspecte negative:

Ca fiecare biserică locală, această biserică a avut, datorită influențelor societății și culturii în care trăia, anumite practici care trebuiau corectate. De aceea Pavel, deși nu a fost cel prin care Dumnezeu a adus mântuirea în acest oraș, insuflat de Duhul Sfânt, le scrie colosenilor epistola care le poartă numele pentru a corecta câteva lucruri ce necesitau intervenția apostolului. Iată câteva dintre ele:

- Hristologia, doctrina despre Isus Hristos, nu era clară și nici cunoscută bine în biserică.
- Aplicațiile practice zilnice nu reflectau credința lor. Era neconcordanță între ceea ce credeau și modul cum trăiau.

II. Corecția necesară bisericii

Cineva spunea că sfințirea este punerea în practică a ceea ce știm că suntem în Isus Hristos. De aceea, studiind această epistolă, care ne descrie

viața bisericii din Colose, vom vedea că Pavel tratează aceste două aspecte importante ale vieții creștine, pe care, dacă, le vom trata cu atenția cuvenită, vom înainta în viața trăită în sfințenie.

A. Hristologia – Doctrina despre Hristos

Cine este Isus Hristos? În primele doua capitole ale epistolei este tratat acest subiect foarte important. Aici găsim câteva dintre învățăturile esențiale despre Domnul nostru:

- Capitolul 1:15-18: Supremația lui Hristos în creație.
- Capitolul 1:19-23: Supremația lui Hristos în răscumpărare.
- Capitolul 1:24-2:7: Supremația lui Hristos în Biserica.
- Capitolul 2:8-23: Supremația lui Hristos în viața zilnică.

B. Practica zilnică

Cunoașterea celor expuse anterior este absolut necesară pentru o viață creștină devotată. În Hristos noi suntem parte a creației ce a fost răscumpărată. Avem responsabilități nu doar față de creația inițială, ci mai ales față de creația nouă în Hristos, comunitatea celor răscumpărați. Fiind în Biserica lui Hristos, recunoaștem autoritatea lui și necesitatea ascultării de Hristos. Partea a doua a Epistolei ne arată cum se concretizează ascultarea de Hristos. Fericirea și împlinirea personală apare în viața noastră când există conformare față de ceea ce știm. Ceea ce știm determină ceea ce facem. Astfel, începând de la capitolul trei învățăm responsabilitățile ce le avem:

- Capitolul 3:1-11: trăirea personală
- Capitolul 3:12-17: trăirea în biserică
- Capitolul 3:18-21: trăirea în familie
- Capitolul 3:22-41: trăirea în societate

Mottoul vieții creștine poate fi sumarizat de trei versete din capitolul 3:1-3: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.”

III. Conducătorii – slujitori ai bisericii

A. Epafras

Se pare că el a fost folosit de Dumnezeu pentru a duce mântuirea în Colose. Ni se spune despre el că a fost un tovarăș de slujbă a lui Pavel, un colaborator de-al lui. El este cel ce duce vești bune și face lucrarea cu conștiinciozitate ca pentru Domnul. Slujirea sa este în primul rând față de Domnul Isus Hristos, cel care l-a chemat în lucrare. El nu își îndeplinește slujirea ca în fața oamenilor, deși ei sunt beneficiarii slujirii sale, ci,

predicându-l pe Hristos, și pe El crucificat, Epafras câștigă pe deplin numele de „slujitor credincios”. Despre el ni se spune că este:

- ❖ Credincios celui ce L-a chemat în slujire;
- ❖ Devotat celui ce-L ține în slujire;
- ❖ Pozitiv vis-a-vis de cei ce beneficiază de slujirea sa.

B. Tihic

Din închisoarea Romei, Pavel îl trimite pe Tihic, un alt colaborator de-al său, pentru a îmbărbăta pe frați și să le ducă vești despre el.

C. Filimon

Filimon era unul din locuitorii orașului Colose și se pare că era destul de bogat. Bogățiile sale nu l-au oprit din a fi ospitalier, ci din contră i-au dat posibilitatea ca să-l slujească pe Domnul cu ele. Având posibilități materiale, Filimon s-a arătat a fi un partener prețios în lucrare, prin ospitalitatea acordată nu doar apostolului Pavel și ucenicului său Timotei, ci tuturor sfinților pe care îi iubea și îi slujea practic.

D. Arhip

Acesta se pare că a fost păstor-asociat cu Epafras. Slujirea pe care el a oferit-o celor din Colose este una pe care Domnul i-a încredințat-o. De acea, el este îndemnat să o facă cu băgare de seamă și să o împlinească cu credincioșie.

Concluzii

- ➢ Diversitatea etnică și culturală are deseori influență în biserica locală, de multe ori negativă. De aceea este foarte important să cunoaștem corect doctrinele biblice. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și El nu poate fi schimbat sau denaturat de cultură sau practicile religioase curente.
- ➢ În Evanghelia lui Hristos ne este arătată calea spre mântuire. De aceea este important ca în orice nedumerire sau întrebare pe care o avem, să studiem Scripturile, pentru că numai în ele ne este descoperită voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.

Cunoașterea adecvată a Cuvântului va determina o trăire corectă în sfințenie.

(M.Lozneanu)

Biserica din Smirna

Textul: ***Apocalipsa 2:8—11***

Cuvântul de aur: ***Apocalipsa 2:10*** *„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, că să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții."*

Introducere

În timpul când Ioan a scris Apocalipsa, Smirna era un oraș în Asia Mica, aproximativ la 40 de mile la nord de Efes, vestit pentru frumusețea și bogăția lui. Locația era foarte prielnică pentru comerț – orașul avea unul dintre cele mai mari porturi ale antichității, și un drum important spre interiorul continentului. Existau aici școli de medicină și științe, un amfiteatru cu 20.000 de locuri, și o mulțime de temple, printre care unul dedicat Cezarului, al cărui cult era foarte puternic în Smirna. Numele orașului este același cu al substanței aromatice folosite, printre altele, în riturile de înmormântare; o găsim în Noul Testament sub numele de mir sau smirnă.

Nu avem informație în Scriptură cu privire la începutul bisericii din Smirna; se presupune că a luat ființă în timpul celor doi ani petrecuți de Pavel la Efes, când ni se spune că evanghelia a fost auzită în toata Asia (F.A.19:10). Actualmente, pe locul orașului antic este orașul Izmir din Turcia.

Domnul Isus trimite bisericii din Smirna mesajul acesta referitor la situația lor actuală și viitoare. Biserica trecea prin suferință și persecuție, care aveau să se intensifice. Domnul îi încurajează pe creștinii din Smirna să rămână tari în credință, chiar dacă lucrul acesta însemna moartea fizică. „Nu te teme!" este expresia care însumează mesajul Domnului pentru biserica persecutată.

Obiective

- Să înțelegem rolul tonifiant al persecuțiilor ce le putem experimenta în viața de credință
- Să fim îmbărbătați de mesajul Domnului atunci când trecem prin necaz sau persecuție

Schița lecției

I. Îmbărbătați de exemplul Domnului
II. Îmbărbătați de cunoașterea divină
III. Îmbărbătați de promisiunea răsplății

Analiza

I. Îmbărbătați de exemplul Domnului

Ca fiecare scrisoare din acest ciclu, Domnul începe prin a se identifica; față de credincioșii din Smirna se prezintă ca „Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat”. Referința aceasta la moartea și învierea Domnului este în legătură clară cu situația lor. Domnul le spune că El Însuși a suferit, infinit mai mult decât ei; deci dacă El, Domnul lor, a fost batjocorit și chinuit, cu cât mai mult ei, urmașii Lui, trebuie să se înarmeze cu același fel de a gândi. Apostolul Petru îi îndeamnă în mod similar pe destinatarii epistolei lui, în 1Pet.2:21 „și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, că să călcați pe urmele Lui”. Iar în Evrei 12:3 credincioșii sunt îndemnați să se încurajeze privind pilda de suferință a Domnului Isus: „Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru că nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”.

Suferința și moartea Domnului Isus sunt însă doar o parte a exemplului. El se prezintă și ca acela care a biruit moartea și a înviat, arătând prin exemplul Său că moartea nu este sfârșitul, ci că pentru cei credincioși ea este urmată de o înviere glorioasă.

II. Îmbărbătați de cunoașterea divină

Ca fiecărei altei biserici, Domnul Isus spune și celei din Smirna că îi cunoaște situația. În cazul acesta, Domnul spune: îți cunosc necazul, sărăcia, și batjocurile pe care le suferi. Lucrul acesta în sine este încurajator, gândul că situația celor credincioși nu este ascunsă de Domnul, ci se întâmplă cu cunoștința și permisiunea Lui. Dar Domnul merge și mai departe și le revelează credincioșilor din Smirna și ceea ce știe El despre ei și probabil nimeni altcineva nu realizează: că în mijlocul sărăciei lor materiale ei erau bogați din punct de vedere spiritual. Iacov prezintă contrastul acesta în Iacov 2:5: „Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia că să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?”

Domnul descoperă și adevărata identitate a celor care îi batjocoreau pe credincioși: ei se pretindeau a fi iudei, poporul Domnului, dar în realitate erau o adunare a Satanei. La cine se referă Domnul aici a fost interpretat în mai multe feluri, dar cred că este vorba literalmente despre iudeii din diaspora care L-au respins pe Mesia, și care, ca mulți asemenea

lor, îi persecutau pe cei care L-au acceptat. Nu avem informații despre sinagoga din Smirna din primul secol, dar documente scrise la scurtă vreme după scrierea Apocalipsei ne spun că iudeii din acest oraș erau cei mai aprinși persecutori ai creștinilor. Când Polykarp, episcopul bisericii din Smirna a fost judecat în anul 155 sau 156, iudeii au fost cei care au cerut cu multă înfocare condamnarea lui la moarte; Polykarp a fost ars pe rug, și deși era o zi de sabat, iudeii s-au grăbit să care sarcini de lemne pentru rug. Evident, deși descendenți fizici ai lui Avraam, spiritual ei erau fii ai celui rău (Ioan 8:37-44; Rom. 2:28-29).

Domnul le descoperă și ceea ce nimeni altcineva nu putea ști la momentul acela: încă și mai multa prigonire, închiderea unora dintre ei, la incitarea Satanei. Dar Domnul îi încurajează, încunoștințând-i că necazul acesta viitor va fi limitat în timp: doar zece zile.

III. Îmbărbătați de promisiunea răsplății

Domnul îi îmbărbătează pe credincioșii din Smirna, revelându-le scopul necazurilor prin care avea să treacă: încercarea credinței lor. Petru îi încurajează în mod similar pe credincioși în 1Pet.4:12-19. El le spune că încercarea de foc nu este un lucru ciudat, o anomalie, ci un lucru normal; mai mult, ar trebui să fie o pricină de bucurie, pentru că este dovada că Duhul Sfânt se odihnește peste ei, o fericire pronunțată întâi de Domnul Isus (Mat.5:10-12).

Încercarea în sine este neplăcută, dureroasă, dar ea este urmată de o mare răsplătire (1Pet.1:6-7). Domnul Isus promite răsplătirea aceasta de două ori: întâi în îndemnul „fii credincios până la moarte”, urmat de promisiunea „și-ți voi da cununa vieții”. Observați paralela dintre îndemnul acesta urmat de o promisiune și prezentarea Domnului Isus din versetul 8: moartea după planul și voia lui Dumnezeu, urmată de învierea glorioasă. A doua promisiune e făcută contrastând prima moarte, cea fizică, cu moartea a doua. Mesajul este acesta: toți murim fizic, lucrul acesta este inevitabil, și nu înseamnă decât o tranziție, fie spre viață, fie spre moartea a doua. Domnul Isus le promite celor ce acceptă moartea fizică din pricina lui imunitate față de moartea a doua.

Concluzie

Pentru cei credincioși, necazul și prigonirea din partea lumii sunt realități cu care trebuie să se confrunte mai devreme sau mai târziu. Domnul Isus ne încurajează prin exemplul și prin cuvântul Său să rămânem credincioși, dacă este nevoie chiar până la moarte, și ne promite că suferința noastră nu este în zadar, ci va fi urmată de o mare răsplătire.
(O.Dobria)

Biserica din Pergam

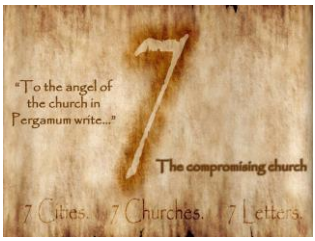

Text de studiat: ***Apocalipsa 2:12-17***
Versetul de aur: ***Apocalipsa 2:17*** *„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul:.....”*

Introducere

Orașul Pergam (Pergamon sau Pergamum) a fost un oraș antic grecesc situat în zona Aeolis aflată în Turcia din zilele noastre, la 26 km de Marea Egee, pe un promontoriu din partea de nord a râului Caicus (acum Bakırçay). Este cel mai nordic oraș din cele menționate în Apocalipsă. Numele actual al lui este Bergama. A fost construit pe o colină cu formă conică, fiind asemănat cu un cuib de vulturi. În vechile limbi anatoliene pergam însemna „loc înalt”, „cetate împărătească”, sau „castel”. Primul care a făcut din Pergam cetate împărătească și capitala provinciei Asia a fost Lisimah, unul din cei patru generali care au moștenit imperiul lui Alexandru Macedon, aducând aici un tezaur de 9.000 de talanți de aur – 9.000x30=270.000kg. El a fost într-o continuă concurență cu Efesul și Smirna pentru întâietate pe coasta de vest a Asiei Mici.

Era un oraș în care locuiau tot felul de naționalități, ceea ce l-a făcut să aibă o mulțime de temple închinate diferiților zei. Egiptenii aveau templul lui Serapis – zeul vindecării, corespondent al zeului grec Asclepios. Babilonienii, după cucerirea lor de către perși, în Pergam, și-au continuat ritualurile nederanjați. Aici a apărut prima dată religia mântuirii prin misterele Cybeline. Misterele constau în ceremonii sângeroase, muzică sălbatică, dansuri frenetice, tatuaje, folosirea plantelor halucinogene, etc. La fel de vestit era și Asklepionul – centru de sănătate asemănător clinicilor moderne. Acesta avea pe lângă templele lui Apollo, Asclepios (Mântuitorul) și Higiena, săli de tratament, dormitoare dar și trei izvoare sfinte a căror ape ajungeau în sălile de tratament. Asclepios (Esculap) era zeul șarpe care îl învia pe om, dându-i înțelepciunea de a discerne între bine și rău. Școala de medicină avea ca emblemă un șarpe încolăcit în jurul unui trunchi de copac. Pacienții dormeau în camere subterane iar visele, care erau considerate trimise de zeu, erau decodificate de preoții medici. Pe baza interpretărilor viselor se stabileau tratamente individuale care constau în: băi de apă cu nămol, cu plante medicinale, spectacole de teatru, acte de cult păgâne, etc. Se spunea că moartea nu putea intra în Asklepion din cauza șerpilor care întâmpinau pacienții la intrare, ceea ce crea un sentiment de siguranță și optimism.

Unii creștini din Pergam nu-și dădeau seama că Satana prezenta pe înșelătorul, amăgitorul, șarpele din Eden, ca pe un obiect al venerării. În loc ca șarpele să fie un simbol al Satanei și al șireteniei, el a devenit un simbol al marelui binefăcător și vindecător al oamenilor. Ei nu au înțeles că șarpele era venerat ca Dumnezeul vindecării și vestitorul vieții. De aici

Pergamul și-a căpătat numele de „scaun de domnie al Satanei” dat de Isus. Satan a folosit metoda de amăgire a lui Balaam.

În asemenea condiții a trăit biserica din Pergam. Ea este prima care cedează presiunilor exterioare. Trecerea bisericii de la sărăcie la grandoare, de la persecuție la libertate, s-a făcut cu prețul pierderii puterii spirituale și distragerea atenției omului de la relația cu Dumnezeu.

Obiective

- Să conștientizăm dacă în locurile unde activăm este pericolul lepădării credinței în Isus Hristos.
- Să ne formăm deprinderea de a compara învățăturile auzite cu învățătura Scripturii.
- Să înțelegem că toleranța, ca și dictatura în biserică, este o caracteristică a lipsei de discernământ.

Schița Lecției

I. Mediul în care își desfășura viața biserica.
II. Activitatea slujitorilor bisericii.
III. Relațiile bisericii.
IV. Cerința Domnului Isus de la biserică.

Analiza

I. Mediul în care își desfășura viața biserica

Apocalipsa 2:13 ***„Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei”.*** Biserica se confrunta cu o situație foarte dificilă. Nu toți din biserică cunoșteau această situație, iar cei care o cunoșteau nu erau singurii cunoscători. Domnul Isus o cunoștea mai bine. Situația lor, în fața Mântuitorului, nu a slujit ca o scuză pentru ai favoriza, ci i-a adus în situația de a primi un avertisment drastic.

În Pergam erau concentrate toate forțele anticreștine ale vremii. Aici era centrul religiilor păgâne ale imperiilor babilonian, grec și roman. Aici era locul unde puterea și spiritul Romei cezarilor devenise cult, subiect de adorare și închinare publică. Șarpele era onorat și venerat ca salvatorul vieții omenești, iar cezarul primea închinarea tuturor, ceea ce era tradus în acceptarea lui ca domn peste toți. Aici, Isus Hristos, Mântuitorul, era disprețuit, credința în El era batjocorită, iar cei ce-L urmau erau persecutați.

II. Activitatea slujitorilor bisericii

Apocalipsa 2:13 *„Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi...”*

Privind la condițiile în care biserica își ducea la îndeplinire misiunea, e normal să ne punem întrebare de ce nu s-a mutat în altă cetate pentru a scăpa, a se conserva și izola de stricăciunile amenințătoare.

Principiul care a stat la baza bisericii nu era acela de a scăpa, de a fugi de lume, ci acela de a birui lumea. Ei au înțeles că datoria lor nu era de a fugi de greutăți, ci aceea de a le înfrunta în puterea Domnului și de a ieși biruitori.

În acea cetate a Satanei în care numele lui Esculap și al cezarului erau pe buzele tuturor, în mijlocul idolatriei și a stricăciunii, Domnul Isus știe că a avut adevărați urmași care au devenit martiri. De aceea îl menționează pe ***Antipa,*** ca ***martorul Meu credincios.*** Ei au mărturisit cu glas tare credința și atașamentul lor față de Isus, adevăratul Salvator al vieții și Domnul tuturor. Ei au pus poruncile Lui mai presus de poruncile cezarului și nu au acceptat minciuna ca adevăr, că șarpele este ocrotitorul vieții. Nu s-au lăsat seduși de favorurile celor din jur, de onorurile, de prietenia și de avantajele ce decurgeau din ofertele de belșug. Ei nu s-au lăsat clătinați în credința, nădejdea și dragostea lor față de Acel care umbla prin mijlocul celor șapte sfeșnice.

De ce s-a întâmplat lucrul acesta? Satana nu a putut tolera la nesfârșit mărturia creștinilor care locuiau între aceleași ziduri cu adevărații închinători idolatri, adevărații slujitori ai lui. De aceea s-a încercat curmarea mărturiei acestora în mod violent, brutal. Se subînțelege că tot ce li se cerea creștinilor era să tacă, să coboare puțin ștacheta sfinteniei, să modifice standardul credinței, să ascundă lumina sub obroc, necondamnând lumea.

Dar lucrurile nu au mers după dorința lui Antipa. Apocalipsa 2:14 „*Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura....., care a învățat ..... să pună o piatră de poticnire înaintea...”*

Au venit și timpuri de pace, ceea ce a făcut ca vigilența și combativitatea bisericii să slăbească. Ușa ei s-a deschis, făcându-și apariția noi membri neconvertiți, nesfinți și corupți. Acești membri aveau să ajungă învățători, pietre de poticnire sau plămădeală pentru stricăciune. O parte din învățători se considerau profeți, dar nu erau nici ghicitori măcar. Ei au descoperit că nu pot face nimic împotriva bisericii, dar demonul lăcomiei de câștig i-a făcut slujitorii lui în biserică. Asigurau congregația că sunt profeți și potrivit chemării lor profetice și cu lumina pe care o au de la Dumnezeu, biserica putea participa liniștită la întâlnirile sociale cu necredincioșii. Asigurându-i că legământul lor cu Dumnezeu este trainic, binecuvântările Lui sunt veșnice, nu este nimic rău în a mânca și bea cu cei care-i invită, de a lua din mâncarea jertfită idolilor, căci ei știu că un idol este nimica.

Alții susțineau că trupul este atât de corupt încât soarta lui este de a fi dat pieirii și ca atare nu are importanță cum trăiești. De aceea, ei acordau permisiuni nelimitate adulterului, desfrâului și fărădelegilor. Puneau

accent pe suflet, care era divin, afirmând că moartea trupului aducea libertatea sufletului. Ca atare, participarea la orgiile religioase ale păgânilor sau consumarea jertfelor închinate idolilor nu era ceva rău în omul lor interior.

III. Relațiile bisericii

Apocalipsa 2:17 „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul*...”. Se trage concluzia că în biserică erau două categorii de credincioși. Unii ascultători, alții surzi sau îndărătnici. Cei care slujeau Domnului Isus nu aveau tăria de a lua o hotărâre împotriva celor ce prezentau învățături false, de teamă de a nu dezbina biserica, devenind astfel toleranți. Toleranța lor, și nu activitatea învățătorilor falși, este condamnată de Domnul Isus. Învățătorii erau decăzuți, dar cei ce supravegheau nici măcar nu sesizau pericolul. Din avertizarea către biserică deducem că cei care căutau să slujească lui Dumnezeu, dar doreau să fie în pas și cu lumea idolatră, au pus în pericol menirea bisericii. Neînlăturarea lor va determina venirea pentru judecată a Domnului Isus.

IV. Cerința Domnului Isus de la biserică

Apocalipsa 2:16 *„Pocăiește-te dar...”.* Deși prezbiterul bisericii nu este acuzat ca făcând parte din cei care se țineau de învățăturile lui Balaam sau ale nicolaiților, totuși indirect este avertizat. El este găsit responsabil de îngăduința corupției și toleranței în biserică. Este acuzat că nu a luat nici o măsură de excludere din rândul membrilor bisericii a celor a căror comportament zilnic arăta o trăire după învățătura „*.... pe care Eu o urăsc”*.

El nu a luat nici o atitudine cu cei care au schimbat în desfrâu harul lui Dumnezeu. Apocalipsa 2:14 „*Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura...., care a învățat ....să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, că să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.”*

Apocalipsa 2:16 *„Pocăiește-te dar.”* Chemarea la pocăință pe care Isus o adresează bisericii este egală cu chemarea de a face curat în rândurile ei. Această cerință impunea ca toți cei care doreau să slujească lui Isus dar și păcatului să fie dați afară din biserică.

Dacă cerința de îndepărtare a membrilor apostați nu va fi îndeplinită, atunci va avea loc plata neascultării. Apocalipsa 2:16 „*Altfel, <u>voi veni la tine</u> curând, și* <u>Mă voi război cu ei...”</u>

Concluzii

- Domnul Isus s-a prezentat pe Sine la început, apoi a arătat bisericii identitatea sa reală, problemele cu care se confruntă, soluția rezolvării, dar și binecuvântărilor promise care decurg din acceptarea soluției Lui. Același lucru îl face Isus cu fiecare copil al Său. Câți ascultăm îndemnul Lui?
- Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă îi cere întâi prezbiterului bisericii să se pocăiască, dând ocazia celor din biserică să evite întâlnirea războinică cu El. Dumnezeu așteaptă până ce prezbiterul bisericii își face cu responsabilitate datoria pentru a nu cere sângele celor cu care se va război din mâna lui.
- Prezbiterul bisericii nu a vegheat asupra învățătorilor și doctrinei învățăturilor lor date în biserică. Se pune întrebarea: De ce? Nu au fost învățători mai competenți? Sau i-a susținut din anumite motive?
- Dacă fiecare membru nu-și supraveghează căile pe care le alege, ajunge la acceptarea corupției, a compromisurilor, a filozofiilor și sărbătorilor păgâne, și chiar la încuscrirea cu lumea.
- Scopul lui Isus cu noi este același ca și al bisericii din Pergam. El vrea să ne despărțim de lume, de corupție, de îngăduință, de abuzurile și necurățiile lumii, pentru a trăi numai pentru El.

Principalul semnal este tras asupra îngăduinței. Ea se datorează lipsei de onestitate, a neluării de decizii în lumina Cuvântului, sau a lipsei de cunoaștere a cererii lui Dumnezeu.

(G.Șerban)

Biserica din Tiatira

Text pentru studiu: ***Fapte 16:14; Apocalipsa 2:18-29***
Textul Lecției: ***Apocalipsa 2:18-29***
Cuvântul de Aur: ***Apocalipsa 2:26-27*** *„Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fer, și le va zdrobi că pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu.”*

Introducere

Localitatea Tiatira a fost situată la aproximativ 65 km sud-est de Pergam. Era de fapt poarta de intrare în Pergam și a servit ca un „post militar” în împiedicarea inamicului venit din Est să intre în Pergam, dând astfel celor din cetate timp pentru a se pregăti de luptă.

Tiatira era situată într-o vale, și de aceea nu avea o poziție bună de apărare. Cetatea a fost distrusă și reclădită de mai multe ori. După cucerirea romana din 133 î.H., cetatea s-a bucurat de pace, iar drumurile folosite înainte de către trupele inamice deveneau astfel rute comerciale, așa încât cetatea a devenit foarte prosperă.

Privind în istoria acelor vremuri, se pare că problema care a afectat lucrarea Bisericii din Tiatira a venit nu prin religiile false, ci prin organizațiile (uniunile sau sindicatele) comerciale ale cetății. Acele organizații controlau bogăția cetății, iar o persoana care voia să facă afaceri în acea cetate trebuia să aparțină unei organizații care îi facilita afacerile. Credincioșii care aparțineau unei astfel de organizații trebuiau să participe la sărbătorile și petrecerile lor, acolo unde mâncarea era adusă mai întâi și închinată idolilor și recunoscută ca un dar primit din partea acelor idoli. Beția de asemenea era din abundență prezentă la acele petreceri, lucru care conducea apoi inevitabil la destrăbălare și imoralitate. Un credincios serios nu putea participa la astfel de petreceri și să rămână și curat. Ispita fiind mare în a avea afacerile pline de succes, a condus mulți dintre credincioși în acele practici. Dacă așa au stat lucrurile, atunci Izabela a fost promotoarea acelor practici printre credincioșii din Tiatira. Astfel au rezultat două grupări în biserică: cei cu aceste învățături stricate și cei care s-au păstrat curați (Apocalipsa 2:24).

Obiective

- Să înțelegem că Domnul Isus Hristos este Judecătorul tuturor celor care se opun Lui și învățăturii Lui (Cuvântului Său) în Biserici;
- Să înțelegem că Domnul Isus este plin de milă și oferă șanse și timp pentru pocăință;
- Să înțelegem că responsabilitatea Bisericii este să țină sus standardul Evangheliei;
- Să înțelegem că Domnul Isus Își va împlini promisiunile făcute credincioșilor Săi, atât pentru vremea aceasta cât și pentru vremea Împărăției când va domni pe pământ.

Schița Lecției

Prezentarea Domnului Isus în relația cu Biserica – Apocalipsa 2:18, 23, (Apoc.1:14-15):

I. Prezentarea aprecierilor Domnului privind Biserica – Apoc. 2:19
II. Prezentarea problemei Bisericii – Apoc. 2:20
III. Prezentarea pedepsei pentru promovarea învățăturii false – Apoc. 2:22-23
IV. Prezentarea soluției pentru remediere - Pocăința – Apoc. 2:21
V. Promisiunile făcute Bisericii – Apoc. 2:24-29

Analiza Lecției

I. <u>Prezentarea Domnului Isus în relația cu Biserica</u> – Apocalipsa 2:18, 23, (Apoc.1:14-15)

Domnul Isus Se prezintă pe Sine ca și „Fiul lui Dumnezeu” (Apoc.2:18). Este singura dată în Apocalipsa când Domnul Isus folosește acest Titlu/Nume. Relația Domnului Isus cu Dumnezeu ca Tatăl Îl conectează cu promisiunea făcută celor ce vor birui (Apoc.2:26-27). El, le va da stăpânire/autoritate peste neamuri, așa cum Tatăl I-a dăruit Lui aceasta autoritate (Ps.2:7-9).

Ochii Domnului sunt prezentați „ca para focului” (Apoc.1:14, de asemenea). El este Judecătorul care poate privi și vedea în adâncimea sufletului unei persoane (Apoc.2:23 și Ev.4:12-13). Nimic nu este ascuns de ochii Lui. Judecățile Lui sunt desăvârșite și drepte.

Picioarele Domnului sunt prezentate „ca arama aprinsă” (Apoc.1:15, de asemenea). În scrierile Vechiul Testament, Dumnezeu a folosit arama pentru a simboliza judecata („altarul de aramă, ligheanul de aramă”, șarpele de aramă, etc.”…). Hristos Domnul îi va zdrobi pe dușmani cu picioarele Sale în judecata pe care o va executa la Venirea Lui (Isaia 63:1-

6). Domnul îi va judeca și pe cei care I se opun în Biserici și va da fiecăruia după faptele lui (Apoc.2:23).

II. Prezentarea aprecierilor Domnului Isus privind Biserica – Apocalipsa 2:19

Domnul Isus a cunoscut și menționat faptele bune ale Bisericii din Tiatira (Apoc.2:19), credința lor și slujirea izvorâtă din dragostea lor pentru alții. Domnul Isus menționează creșterea lor în „slujire" – „…faptele tale de pe urmă … sunt mai multe decât cele dintâi". Așadar, versetul 19 menționează o înaltă apreciere a Domnului Isus cu privire la faptele bune ale acestei Biserici.

III. Prezentarea problemei Bisericii – Apocalipsa 2:20

Prin ochii Lui pătrunzători (ca para focului), Domnul Isus vede și menționează problema acestei Biserici - tolerarea răspândirii în Biserica a unei învățături păgâne printr-o femeie "numita" Izabela ("…femeia aceea care se zice proroci**ț**ă…"). Aceasta femeie o putem considera o copie a „prototipului" Izabelei din Vechiul Testament, soția lui Ahab, cea care a susținut în Israel închinarea adusa lui Baal (1Împ.16:31, 17:4, 19:2, 21:10).

Femeia menționată în textul lecției se pretindea a fi o proroci**ț**ă care vorbea din partea lui Dumnezeu, când de fapt era o slujitoare a Satanei, promovându-i practicile și stricăciunile, totalmente împotriva Cuvântului lui Dumnezeu (F.A.15:28-29). Nu este clar dacă femeia aceea era o membră a Bisericii din Tiatira sau doar i se permitea să-și răspândească învățăturile stricate în biserică. Probabilitatea este că era membră, din moment ce Domnul o include în analiza făcută Bisericii din Tiatira.

IV. Prezentarea Pedepsei pentru Promotoarea învățăturii false – Apocalipsa 2:22-23

De vreme ce femeia aceasta a refuzat să se pocăiască, Domnul Isus, ca Judecător, pronunță sentința prin a fi aruncată „din patul plăcerii păcatului" în „patul bolii și al durerii". La fel este pronunțată sentința și pentru urmașii ei, dacă nu se vor pocăi în timpul oferit de Domnul.

Copiii ei, asupra cărora Domnul pronunță pedeapsa cu moartea, sunt urmașii învățăturilor ei. Ei urmau să primească pedeapsa la fel ca „mama lor"! Astfel, credincioșii din celelalte biserici vor înțelege Suveranitatea Domnului Isus asupra bisericilor. El cercetează mințile și inimile oamenilor din biserici, cu ochii Lui „ca para focului". El știe tot ceea ce fiecare „gândește, spune sau face" (Evrei 4:13).

Toți oameni sunt responsabili înaintea Domnului cu privire la faptele lor, fie credincioși (1Cor.3:12-13, Ev.12:5-11), fie necredincioși (Apoc.20:11-15).

V. Prezentarea soluției pentru remediere - Pocăința – Apocalipsa 2:21

Domnul Isus este plin de milă și oferă și acestei femei păcătoase oportunitatea de a se pocăi de stricăciunile ei (2Pet.3:9, Rom.2:4), dar, din încăpățânare, ea a refuzat acest lucru (1Sam.15:23).

VI. Promisiunile făcute Bisericii – Apocalipsa 2:24-29

În lumina aprecierilor pe care Domnul Isus le are la adresa Bisericii din Tiatira, se pare că majoritatea membrilor ei erau credincioși Domnului și Cuvântului Său, și doar o minoritate o urmau pe Izabela. Acea minoritate ajunsese să experimenteze puterile satanice seductive, pe care le-au numit „adâncimile Satanei". În loc să se înalțe spiritual și să experimenteze iluminarea minții lor, această minoritate s-a afundat în adâncimile robiei satanice și a minții întunecate; în loc să primească adevărul lui Hristos Domnul și să se separe de păcat, au acceptat minciunile satanice care i-au condus la plăcerile de o clipă ale păcatului.

Celor credincioși Domnul le-a promis că nu va mai pune altă povară peste ei decât să reziste, să se opună învățăturii false până când va veni El cu judecata Lui și o va aplica prorociței mincinoase și urmașilor ei („…țineți cu tărie ce aveți …").

În încheierea mesajului pentru Biserica din Tiatira, Domnul Isus are o dublă promisiune pentru cei ce vor fi biruitori. De fapt, aceste promisiuni sunt pentru toți care cred în El și sunt mântuiți. Înainte de a menționa promisiunile, Domnul Isus face o afirmație cu privire la condiția cerută pentru a pute fi părtaș promisiunilor: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Lui…" (v.26).

Prima promisiune este menționată în versetul 27. După Necazul cel Mare, Hristos Domnul va cârmui neamurile (națiunile) cu autoritatea pe care o va primi din partea lui Dumnezeu Tatăl (Ps.2:8-9) și va rândui credincioșilor din biserici un loc în Împărăție pentru a domni împreună cu El (2Tim.2:11-12). Domnul va împărtăși cu cei mântuiți autoritatea primită din partea Tatălui în a cârmui neamurile cu un toiag de fer și neprihănirea va fi menținută pe întreg pământul. Neascultarea nu va fi tolerată (Zah.14:16-19).

A doua promisiune este menționată în versetul 28. Luceafărul de dimineață strălucește pe cer când încă este întuneric și vestește speranța unui răsărit anunțând o nouă zi, gata să apară. Domnul Isus se identifică pe Sine cu „Luceafărul strălucitor de dimineață" (Apoc.22:16) și dăruiește speranță credincioșilor că răsăritul Împărăției Milenare este aproape, în vreme ce lumea va trece prin întunericul adânc înainte și în timpul Necazului cel Mare. Promisiunea venirii Domnului se armonizează cu promisiunea Lui că cei credincioși vor cârmui neamurile împreună cu El.

Concluzii

- Deoarece trăim în vremuri tulburi în care mulți „strică” Învățătura Cuvântului Domnului, să luăm aminte să nu trecem peste ce este scris și să-i înfruntăm pe toți prorocii mincinoși. Să stăm fermi împotriva lucrării satanice numita „New Apostolic Reformation” (Noua Reformă Apostolică).
- Singurul dialog pe care-l putem avea cu cei care promovează învățăturile nebiblice este să-i îndemnăm la pocăință, menționându-le faptul că Domnul nostru este plin de milă și gata să ierte.
- Pentru că Răpirea Bisericii este așa de aproape, să fim găsiți păzind până la sfârșit lucrările Domnului și să fim însuflețiți de orice cuvânt bun și de orice lucrare bună.

(G. Moțoc Fofiu)

Biserica din Sardes

Text: ***Apocalipsa 3:1-6***
Cuvântul de aur: ***Apocalipsa 3:5*** *„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.”*

Introducere

Studiul ce are ca tematică Biserica din Sardes poate fi unul extrem de folositor, știind că ceea ce Duhul lui Dumnezeu a spus prin Ioan acelei biserici are aplicații pentru toate bisericile Domnului, indiferent de timpul și regiunea în care funcționează acestea. De fapt, ceea ce Domnul a transmis Bisericii din Sardes, a transmis tuturor bisericilor Sale, și tuturor credincioșilor în particular, din moment ce îndemnul aflat ca un laitmotiv în fiecare scrisoare din cele șapte este: „Cine are urechi de auzit, să audă ce spune Bisericilor Duhul”. Mesajul adresat Bisericilor este intenționat și pentru indivizi. Niciuna din cele Șapte Scrisori ale Apocalipsei nu este lipsită de relevanță pentru timpul nostru. Dorința noastră este să putem incorpora în biserica din care facem parte ceea ce învățăm din această lecție.

Mesajul Domnului Isus către Biserica din Sardes (una din cele șapte biserici menționate în capitolele de început ale cărții Apocalipsa) este unul direct și personal. Acest mesaj are de a face cu starea bisericii și a vestitorului acelei biserici. Analiza conținutului scrisorii trebuie să producă și în noi auto-analiză, și schimbare în acord cu cerințele exprimate de Domnul vis-a-vis de acea biserică.

Obiective

- Să observăm că starea și activitatea unei biserici pot fi evaluate greșit de către oameni, dar nu de către Domnul. Impresia ce o avem față de noi înșine s-ar putea să fie greșită;
- Să analizăm evaluarea făcută de Domnul și sfaturile oferite, ce duc la rezolvarea situației neadecvate;
- Să acumulăm experiența necesară că să putem analiza obiectiv starea Bisericii de care aparținem și să acționăm pentru rezolvarea problemelor ce le putem detecta sub călăuzirea Duhului lui Hristos.

Schița Lecției

I. Condamnarea
II. Corectarea
III. Chemarea

Analiza

Încă de la început se observă foarte clar că acest mesaj este adresat celui ce era conducătorul bisericii din Sardes. Responsabili în primul rând de situația unei biserici sunt conducătorii acesteia. Domnul Isus acționează însă că Unul care are autoritate și asupra bisericii, și asupra conducătorilor acesteia. Felul în care El se prezintă pe Sine este semnificativ, din moment ce prezentarea Sa este tocmai soluția pentru problemele sesizate în biserică. Față de Biserica din Sardes, care era pe moarte, Domnul se prezintă că fiind Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Ce este de remarcat, de fapt, este Cel ce trimite mesajul, Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Numai Duhul lui Dumnezeu poate reînvia o Biserică. Duhul lui Dumnezeu are desăvârșirea, lucru simbolizat de cifra șapte.

I. <u>Condamnarea</u>

Mesajul care este transmis bisericii este bazat pe faptul că Domnul cunoștea starea bisericii, și o cunoștea direct, nu prin intermediari. Analiza lui se bazează pe realități concrete, nu pe opinii sau zvonuri. Biserica din Sardes avea o reputație bună. Era activă, probabil cunoscută și admirată în societate; o Biserica cu programe multiple care se ocupa de multe nevoi din societate și probabil că avea și simpatia orașului; o biserică în care aproape oricine ar fi vrut să fie membru. Cu toate acestea, Domnul are pentru această Biserică un mesaj de condamnare. Mesajul de condamnare este direct, și într-un fel ironic ***„îți merge numele că trăiești, dar ești mort”.*** Congregația care se bucura de respectul tuturor celor ce o cunoșteau, de fapt nu se ridica la nivelul reputației, ci era într-o stare deplorabilă. Putem spune că faptele bisericii care erau cunoscute, de fapt erau fapte moarte. Biserica din Sardes avea un nume, dar nu avea activitate veritabilă. Era Biserica lui Hristos, dar nu reflecta caracterul și nici învățătura lui Hristos. Din perspectiva lui Dumnezeu, Biserica din Sardes era ca și moartă.

Care a fost motivul pentru care această biserică a primit așa o condamnare directă? Se pare că starea reală în care era venea în directă opoziție cu ceea ce spune versetul 4: ***„ai...câteva nume care nu și-au mânjit hainele”*** . Ce înseamnă această expresie dacă nu faptul că acolo erau câțiva oameni de caracter? Prin contrast, majoritatea formată de

ceilalți membri a acceptat compromisul care a dus la starea de letargie spirituală, o stare aproape de moarte. Probabil că biserica a început să se încreadă în reputația ei și asta a condus la starea de independență față de Domnul. Această situație se traducea în faptul că nu prea mai avea nevoie de rugăciune, nici de puterea și sfințirea Duhului Sfânt. Era în loc încredere în înțelepciunea lumii și în eforturi umane ce au dus la „mânjirea hainelor". Doctrina lor nu a suferit nici o schimbare, dar dependența lor de Dumnezeu a ajuns minimă. ***„Îți merge numele că trăiești, dar ești mort"!*** Iată evaluarea pe care Domnul o face acestei biserici, o evaluare ce de fapt era o condamnare directă.

II. <u>Corectarea</u>

Identificarea problemei este primul pas în rezolvarea unei situații, după care urmează pasul următor, oferirea soluției pentru problema identificată. Soluția cuprinde masurile ce trebuie luate pentru corectarea situației.

a. Veghează

Cuvântul „veghează" este asociat întotdeauna cu nevoia de a fi treaz și vigilent. Spui cuiva să vegheze atunci când există un pericol și atenția este scăzută. Starea de somnolență este prin definiție opusă vegherii. În ciuda faptului că Biserica din Sardes era pe moarte, Domnul oferă speranță, deoarece El oferă Duhul dătător de viață.

b. Întărește ce rămâne

Ce a rămas? Au rămas câțiva credincioși, Numele bisericii, precum și potențialul de a continua. Dumnezeu nu dă faliment niciodată... *„El nu va frânge trestia îndoită"*. Domnul scoate în evidență că faptele lor nu sunt pe măsura așteptărilor Lui. Faptele lor nu sunt desăvârșite pentru că nu sunt făcute prin Duhul Domnului – activitate bogată, fapte multe, dar din efort uman. Iată o stare care nu e pe placul Domnului.

c. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit

Această cerință, de a ne aminti, este mereu folosită în Sfânta Scriptură. În Vechiul Testament, Domnul a cerut de multe ori poporului Israel să ridice stâlpi de aducere aminte. Biserica din Sardes are nevoie să își aducă aminte cum a primit și auzit. Desigur, referința aceasta este făcută pentru că atunci când au auzit Cuvântul l-au primit cu toată bucuria.

d. Ține

În lume totul se schimbă și devine demodat. Ceea ce Biserica a primit este vrednic de păstrat cu orice preț. Domnul îndeamnă pe credincioșii de atunci și pe cei de acum să țină cu toată tăria ce li s-a încredințat. Ce ții, de fapt te ține pe tine.

e. Pocăiește-te

Domnul le cere să se pocăiască de această stare de auto-suficiență la care au ajuns și să se întoarcă la starea de la început: aceea de a se bucura de Domnul și de Cuvântul Lui. Domnul încurajează pocăința. Metanoia, sau schimbarea minții, este ceea ce Domnul așteaptă de la Biserica Lui, iar schimbarea minții se vede imediat în schimbarea vieții, a atitudinii pe care cineva o are față de Domnul și față de păcat. Nu numai Bisericii din Sardes îi cere Domnul Isus pocăință, ci nouă tuturor.

Cinci cerințe pe care Domnul le are de la Biserica din Sardes. Dacă aceasta le ignoră și continuă să trăiască în apatie, Domnul anunță că va veni ca un hoț. Hoțul nu vine când oamenii se așteaptă; hoțul nu face un anunț cu privire la ceea ce va întreprinde, nici nu va verifica o întâlnire. El vine când omul este complet nepregătit.

Domnul va veni pe neașteptate. Cei ce nu sunt în părtășie cu El vor fi surprinși nepregătiți. Înțelept este credinciosul care folosește timpul actual, pregătindu-se pentru momentul când Domnul va veni. Astăzi e timpul cel mai prielnic pentru pregătire.

III. Chemarea

Cel ce va birui îi este adresată chemarea la victorie. „Ai în Sardes câteva nume…” Domnul face referință la cei ce nu și-au mânjit hainele, de aceea sunt vrednici. Unul singur este vrednic, Hristos. La ce vrednicie se referă Domnul Isus? Aceasta vrednicie nu se referă la o poziție de neprihănire (pe care toți cei mântuiți o avem în Hristos), ci se referă la o practică a neprihănirii, adică a trăirii în viața de zi cu zi a învățăturii Cuvântului lui Dumnezeu.

Se poate oare spune: cu cât mai vrednică e trăirea, cu atât mai strălucitoare va fi haina? Acest verset sugerează că în Împărăția lui Dumnezeu, credincioșii nu vor fi îmbrăcați în haine identice. Unii vor avea haine mai strălucitoare decât alții. Aceste haine vor indica, în cazul celor ce le poartă, că au onorat pe Domnul Isus până la sfârșitul trăirii lor pe acest pământ.

Chemarea adresată Bisericii din Sardes este **chemarea la sfințenie.** Această chemare a Domnului se adresează întâi îngerului bisericii, apoi

bisericii în totalitate și indivizilor în particular. Această chemare a fost adresată celor din Sardes, dar ne este adresată și nouă, că biserică și ca indivizi.

„***Celui ce va birui…îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui”.*** Referința la răsplata credinciosului ***„bine rob bun și credincios...”*** este o puternică încurajare pentru o trăire biruitoare. Poate oare să existe răsplată mai mare pentru cineva? Răspunsul nostru pozitiv la chemarea divină atrage întotdeauna răsplata generoasă a Domnului.

Concluzii

Privind la această biserică și la mesajul pe care Domnul i-l adresează, putem să concluzionăm că în viața oricărei biserici există perioade de cercetare, perioade în care Harul se manifestă din nou și din nou, cu scopul de a ajusta, de a corecta traiectoria și de a transforma pozitiv trăirea credincioșilor. Ce s-a întâmplat cu această biserică până la urmă nu știm, dar de ceea ce suntem siguri este că Domnul Isus nu va neglija Biserica Lui, nu o va lasă necercetată și fără lumină.

Știm din Cuvânt că Domnul mustră și îndeamnă pe cei pe care îi iubește. El iubește Bisericile sale și ne iubește pe noi, că indivizi. Veghează, pocăiește-te, trăiește în sfințenie. Iată pe scurt mesajul Domnului Isus adresat Bisericii din Sardes. Mesajul acesta ni și potrivește și nouă astăzi, și suntem datori să ne întoarcem spre Domnul cu o inimă mulțumitoare, fiindcă El ne cheamă la o relație strânsă cu El.
(V. Gabor)

Biserica din Filadelfia

Textul: ***Apocalipsa 3:7-12***
Cuvântul de aur: ***Apocalipsa 3:11*** *„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.”*

Introducere

Filadelfia este un oraș din Asia Mică întemeiat în jurul anului 150 î.H., situat într-o zonă puternic seismică. Numele înseamnă „iubitor de frate”, iar tradiția susține că erau doi frați, cel mai mare fiind rege. Acesta a căzut pe câmpul de luptă și fratele său a preluat tronul. În realitate, moartea regelui a fost un zvon fals, regele întorcându-se biruitor. Fratele mai mic, constatând realitatea, a cedat tronul cu bucurie și fără nici un regret.

Distrus de mai multe ori de cutremure, orașul a renăscut de fiecare dată. De asemenea, a rezistat împreună cu Smirna cel mai mult împotriva păgânismului. Totuși, astăzi orașul este complet păgân.

Biserica din Filadelfia a fost o biserică reală, apărută la începutul creștinismului. De asemenea, ea reprezintă un tip special de biserică – biserică misionară – pe care cei mai mulți o recunosc că fiind biserica secolelor XVII-XIX.

Obiective

- Să înțelegem că biserica este o reflectare a Domnului;
- Să învățăm să păstrăm adevăratele valori ale credinței;
- Să actualizăm promisiunile lui Dumnezeu.

Schița lecției

I. Prezentare Domnului
II. Recunoașterea faptelor
III. Cerințe
IV. Promisiuni

Analiza lecției

I. Prezentarea Domnului (Apoc.3:7)

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: «Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide»...”

- Cel Sfânt – separat de păcat;
- Cel adevărat – separat de minciună;
- Cel ce ține cheia lui David – autoritate;
- Cel ce deschide/ Cel ce Închide – atotputernicie.

II. Recunoașterea faptelor (Apoc.3:8, 10)

- Păzirea Cuvântului;
- Credincioșie față de Domnul.

III. Cerințe (Apoc.3:11) – Să păstreze ce are

IV. Promisiuni (Apoc.3:8-12)

- Promisiuni pentru vremea de acum;
- Promisiuni pentru vremea viitoare.

Concluzii

Filadelfia este biserica căreia Domnul nu-i face nici un reproș, ci îi cere doar să păstreze ce are. Noi avem doar ceea ce am primit – Cuvântul și Duhul Lui cel Sfânt.

În măsura în care asimilăm Cuvântul, Duhul ne luminează să-l înțelegem și folosindu-l împreună cu împrejurările prin care ne trece Dumnezeu ne transformă și noi devenim o reflectare a Lui în lume. A păstra Cuvântul înseamnă a-l citi și memora.

În privința Duhului, Scriptura ne îndeamnă să nu întristăm, să nu stingem Duhul, și de asemenea să ascultăm șoapta Duhului.

Întrebări

1. Ai frați pe care nu-i poți iubi?
2. Cum reflecți tu pe Dumnezeu în lume?
3. Enumeră câteva dintre valorile credinței pe care biserica ar trebui să le aibă?
4. Care este promisiunea care te ajută pe tine cel mai mult?

(V. Lucaci)

Biserica din Laodicea

Text de studiu: ***Apocalipsa 3:14-22***
Versetul de aur: ***Apocalipsa 3:21*** *„Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”*

Introducere

Despre oraşul Laodicea nu ştim prea multe din Scripturi, dar din descoperirile arheologice avem destul de multe informații. Ca și cadru geografic, putem spune despre locuitorii oraşului Laodicea că se bucurau de aceleași condiții că și locuitorii oraşului Colose. Situat în aceeași regiune, cea a Frigiei din Asia Mică, pe malul aceluiași râu, Lycus, că și oraşul vecin Colose care era la o depărtare de 17 kilometri, oraşul Laodicea se învecina și cu oraşul Hierapolis, care era la o depărtare de 10 kilometri.

Datorită localizării geografice, oraşul a cunoscut o prosperitate economică mare, mulțumită comerțului, în mod special comerțul cu lână neagră, o lână deosebită. În oraş, o altă ramură a economiei era medicina. Se pare că laodiceenii au descoperit și folosit cu succes un medicament special pentru ochi, care era destul de cunoscut și căutat în zona respectivă. La fel, din informațiile pe care le avem, ştim că sistemul bancar era destul de bine dezvoltat pentru acea perioadă. Nu degeaba în scrisoarea primită de la Domnul, ni se spune despre cei din Laodicea că se considerau bogați și că nu duceau lipsă de ceva.

Biserica din Laodicea a supraviețuit domniei lui Domițian, cel care, pe timpul când Ioan a primit revelația din partea Domnului despre cele șapte biserici din Asia Mică, a persecutat pe cei ce urmau Calea lui Hristos. În secolul al patrulea, aici s-a ținut un conciliu creștin, unde s-a discutat printre altele și problema canonului Scripturii, recunoscându-se 27 de cărți pentru Noul Testament și 39 pentru Vechiul Testament.

Pe teritoriul Laodiceei s-au descoperit ruinele a nu mai puțin de 20 de biserici și capele. Cea mai mare din oraş, numită Biserica din Laodicea, se întindea pe o suprafață destul de mare, făcând din aceasta una dintre cele mai mari biserici ale vremii.

Laodicea a rămas un oraş important până în secolul al VII-lea, când a suferit distrugeri majore în timpul unui cutremur devastator, în urma căruia oraşul a fost părăsit și nu s-a mai reconstruit.

Obiective

- ❖ Să observăm acțiunile care ne-ar duce la neglijarea autorității Domnului Isus Hristos și la eliminarea Sa din viața personală și publică a bisericii;
- ❖ Să învățăm că și atunci când Îl respingem pe Domnul și Îi suntem necredincioși, totuși El, care rămâne credincios, ne dă șansa de a ne pocăi și restaura relația cu El.

Schița lecției

I. Analiza reală a condiției bisericii
II. Remediul potrivit pentru îndreptare

Analiza

I. Analiza reală a condiției bisericii

a. Biserica în care Hristos este respins

Despre biserica tip Laodicea, John Stott scrie: „Se pare că nici una din cele șapte scrisori nu este mai aproape de a descrie condițiile bisericii secolului 20 că aceasta. Ea descrie într-un mod clar religiozitatea de suprafață, emoțională și nominală care ne înconjoară și care este așa de răspândită între noi astăzi. Creștinismul nostru este instabil și anemic. Se pare că ne scăldăm într-o baie căldicică a religiei". Aceasta este biserica în care Domnul Isus Hristos nu mai are loc. O formă de religie, cu programe deosebite, cu clădiri impunătoare, și activități nenumărate, dar fără viața lui Hristos. Aceasta este biserica din Laodicea. O congregație activă dar fără vitalitate.

Chiar dacă biserica Îl respinge pe Hristos și El este afară, totuși, cel ce cunoaște inimile și de ochii căruia nimic nu se poate acoperi (având ochii „că para focului") , vede totul și nimic nu îi este ascuns. Chiar dacă este respins și alungat, Hristos cunoaște realitatea în întregime și dorește să aducă rezolvare.

- Care este realitatea în inima ta?
- Unde este Domnul Isus Hristos în relația cu tine?
- Care este poziția bisericii unde tu te închini?

b. Biserica neutră

În ce privește statutul bisericii, și implicit a celor ce formează biserica, nu există posibilitatea de a fi neutru. Chiar dacă unora li se pare că ar putea fi nici pentru, dar nici împotrivă, în această privință nu există neutralitate. Fie ești cu Dumnezeu și ai părtășie cu El, fie ești vrăjmașul Său. O biserică nu poate fi neutră: ori Îl are pe Dumnezeu că Domn și Stăpân, ori alege

pe Prințul acestui veac că domn și stăpân. Neutralitatea în războiul spiritual duce la vrăjmășie cu Dumnezeu.

c. Biserica în care baza e pusă pe resursele proprii

Situația financiară bună a bisericii, resursele de orice altă natură nu garantează prezența vieții lui Hristos. Dimpotrivă, atunci când biserica se bazează pe resurse proprii, ajunge să fie lepădată. Indiferent care ar fi resursele materiale, fără dependența totală de Domnul, acestea nu asigură decât mânia Domnului.

- Care sunt resursele pe care te bazezi?
- În ce îți pui încrederea?
- Care este sursa vieții tale în realitate?

II. Remediul potrivit pentru îndreptare

a. Analiza corectă a situației

- Singurul care poate face o analiză corectă este cel de ai cărui ochi nimic nu se poate ascunde. El este cel ce poate face o analiză corectă și completă. Cheia succesului în orice tratament este diagnosticarea corectă. Nu poți aplica nici un tratament fără a avea un verdict corect, și nu poți avea un verdict corect fără o analiză corectă. Singurul care poate face analiza corectă este Dumnezeu.
- În mod practic, cum poate face Dumnezeu analiză corectă a inimii tale?
- Cum putem fi siguri că nu suntem subiectivi atunci când "fiecare ne cercetăm pe noi înșine"?

b. Accesul la bursa reală

Deși biserica din Laodicea l-a respins pe Domnul slavei, și El este afară, totuși, Cel ce este credincios nu leapădă încă biserica, ci vrea să o restaureze. El este cel ce oferă reala posibilitate de a reda viața în biserică. El este cel ce vine din nou cu ofertă reală de recuperare.

- Sfatul Domnului de a cumpăra aur de la El pentru a se îmbogăți, este oare un imbold sau un motiv să căutăm îmbogățirea cu orice preț? Este o motivație pentru evanghelia prosperității?

c. Apelul de corectare

O biserică ajunsă într-o situație ca aceasta nici nu-și dă seama care este adevărata realitate. De aceea, harul Domnului este cel ce intervine și îndeamnă biserica la corectare. El care și-a dat viața pentru biserică, El care a răscumpărat-o, o vrea într-o relație vie cu El. El este cel care recomandă nu numai restaurarea, dar și modul în care se poate face ea.

d. Asigurarea relației refăcute

Domnul Isus Hristos asigură pe cel ce-L primește că relația va fi refăcută. Cât har! Câtă bunătate! El a răscumpărat biserica cu prețul vieții Sale. El binecuvântează biserica cu tot ce are de trebuință. Atunci când este alungat, tot El insistă, tot El inițiază restaurarea, și tot El este ce garantează iertarea. Câtă dragoste!

Concluzii

- Atunci când ne bazăm pe resursele noastre, fără a avea în vedere sursa lor, suntem în pericol de a ne îndepărta de Dumnezeu. Problema nu o constituie binecuvântările materiale, ci atitudinea cu care folosim ceea ce EL ne dă. Bazându-ne pe ele, nesocotindu-L pe Cel ce este sursa lor, Îl eliminăm pe Dumnezeu din viețile noastre. Fie ca să folosim resursele și binecuvântările materiale ca să-I dăm Domnului slava și cinstea pe care El le merită.
- Îndemnul Domnului, mustrarea Sa, disciplina care vine de la El, toate sunt pentru îndreptare, corectare, restaurare. Domnului nu-i face plăcere să producă durere sau să ne pedepsească, dar când este nevoie o face, pentru că ne vrea cu gelozie pentru Sine, să fim pe deplin ai Săi. Și El ne garantează că atunci când suntem gata să-L, ascultăm relația cu El este restaurată și părtășia refăcută.

(M. Lozneanu)

Biserica din Troia

Text: ***Fapte 20:1-12***

Cuvântul de aur: ***2 Corinteni 1:3-4*** *„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”*

Introducere

Orașul Troia era vestit în antichitate datorită războiului troian descris în cartea lui Homer, Iliada, un poem ce cântă faptele eroice ale aheilor, locuitorii greci ai Peloponezului, porniți la luptă împotriva troienilor, locuitorii regiunii din zona Dardanelelor, Asia Mică, deoarece, conform legendei, Paris, unul din fiii regelui Priam al Troiei, furase nevasta regelui Menelaos al Spartei. Iliada era unul din manualele cu care creșteau copiii Greciei. Eroii poemului au devenit deseori modele pentru copiii lumii greco-romane (Alexandru Macedon îl avea că model pe Ahile).

Conform informațiilor din Iliada, Troienii au fost înfrânți datorită șiretlicului calului troian propus de Ulise, înțeleptul rege din Itaca, un cal mare, de lemn, lăsat în fața Troiei de aheii care, chipurile, au renunțat la război și au părăsit țărmul mării din vecinătatea orașului, îmbarcându-se pe corăbii și navigând în afara vederii celor din cetate. Plini de bucurie, troienii au introdus calul în cetate și au benchetuit toată noaptea, celebrând victoria lor asupra aheilor. Spre dimineață, când locuitorii au adormit, din burta calului au ieșit câțiva ahei care au deschis porțile cetății. În fața cetății așteptau aheii, care se prefăcuseră că pleacă definitiv cu corăbiile lor. A urmat măcelul populației Troiei din care, conform legendei, a scăpat Eneas, un frate al lui Paris. Acesta, cu un grup de refugiați, a călătorit în Italia și a întemeiat prin descendenții săi orașul Roma. Astfel, romanii se lăudau că sunt descendenții Troiei.

Împăratul Augustus a întemeiat pe locul vechiului oraș o nouă urbe, numită Ilion. Orașul a avut importanță economică, fiind așezat la strâmtoarea Dardanelelor, ce facilita trecerea din Europa în Asia Mică. Acolo, în timpul celei de a doua călătorii misionare, apostolul Pavel și însoțitorii lui au stat câteva zile până au înțeles voia Domnului de a trece în Europa. În urma construirii orașului Constantinopol (324 d.H.) , care oferea de asemenea accesul din Europa în Asia Mică și invers, importanța orașului Troia a scăzut. Din moment ce apostolul Pavel a trecut de multe ori din Asia Mică în Europa și din Europa în Asia Mică (F.A.16:7-

10; 20:1-5; 2Tim.4:13 etc.), era normal să viziteze și să petreacă timp în orașul Troia. Nu este de mirare că acolo a apărut o biserică încă din timpul apostolilor.

Obiective

- Să observăm felul diferit în care Dumnezeu lucrează pentru înființarea unei Biserici;
- Să luăm seama la caracteristicile unei congregații ce primește har din partea lui Dumnezeu. Să dorim să fim o astfel de congregație Bisericească.

Schița lecției

I. Punerea temeliei Bisericii din Troia;
II. Portretul Bisericii din Troia;
III. Personalități ale Bisericii din Troia;
IV. Probleme ale Bisericii din Troia.

Analiza

Înființarea Bisericii din Troia

Când Pavel și însoțitorii săi au ajuns pe țărmul Mării Egee, neștiind încotro să apuce (din moment ce Duhul Sfânt nu le-a dat voie să intre în Bitinia și Asia – Fapte 16:6-7), ei au petrecut timpul în așteptarea călăuzirii în orașul Troia. Desigur că au folosit acele zile pentru a proclama Evanghelia în oraș. Cert este că la sfârșitul celei de a Treia Călătorie Misionară, când Pavel se îndrepta spre Ierusalim, în trecerea din Macedonia în Asia Mică, Pavel și însoțitorii lui s-au oprit șapte zile în Troia (Fapte 20:5-6), unde se afla o biserică. Cu membrii acestei biserici au petrecut o săptămână întreagă. În ziua dintâi erau adunați la părtășie și frângerea pâinii. Din datele ce le avem din Cartea Faptelor Apostolilor putem deduce că înființare Bisericii din Troia a avut loc în timpul celei de a Doua Călătorii Misionare, în timpul când Pavel și însoțitorii săi așteptau călăuzirea Domnului cu privire la direcția în care trebuiau să meargă. Biserica s-a dezvoltat și a fost vizitată de apostolul Pavel cel puțin de două ori după înființare, dacă nu de mai multe ori (F.A.20:1; 2Cor.2:12-13; F.A.20:5-12; 2Tim.4:13).

Caracteristicile Bisericii din Troia

Din cele câteva versete ce relatează șederea lui Pavel și a însoțitorilor săi la Troia putem să desprindem câteva caracteristici ale acestei congregații. Biserica din Troia era:

A. O biserică primitoare de oaspeți (Fapte 20:6) Cei sosiți cu Pavel la Troia în drumul pe care acesta îl făcea spre Ierusalim erau cel puțin zece bărbați (Pavel, Sopater, Aristarh, Secund, Gaiu, Timotei, Trofim, menționați în Fapte 20:4, pe lângă care trebuie adăugați Sila și Luca și probabil și alții („*Iar noi...*" F.A.20:6 descrie un alt grup). Toți aceștia au fost găzduiți timp de șapte zile de frații din Troia. În primul secol creștin primirea de oaspeți era o practică foarte răspândită ce demonstra dragostea creștină și ajuta mult la răspândirea credinței.

B. O Biserică ce se închina Domnului în ziua de duminică. Credincioșii din Troia se închinau Domnului în ziua dintâi a săptămânii (F.A.20:7). Este evident că creștinii dedicaseră ziua dintâi a săptămânii că zi de închinare Domnului, și aceasta deoarece Domnul înviase în ziua dintâi și se întâlnise cu ucenicii Lui în această zi pentru părtășie (Ioan 20:1, 19-23, 26). Ucenicii Domnului de pretutindeni se întâlneau duminica pentru închinare, așa cum vedem din cazul Bisericii din Troia. În săptămâna petrecută la Troia, ucenicii ar fi putut să se întâlnească pentru părtășie sâmbăta, dar nu au făcut-o, deoarece închinarea în ziua de duminică era deja o practică încetățenită între creștini, realitate stabilită și de istoria Bisericii. Ca și ceilalți creștini răspândiți prin Imperiu, creștinii din Troia practicau Cina Domnului când se adunau duminica la părtășie. Se vede aprecierea acestei congregații pentru jertfa Domnului Isus. Se pare că un credincios din Troia dăruise camera de sus a casei sale pentru întrunirile Bisericii.

C. O Biserică ce păstrase practica uceniciei. Credincioșii din Troia se numeau pe ei înșiși ucenici ai Domnului (F.A.20:7). Desemnarea credincioșilor Domnului Isus cu acest apelativ este o indicație că fiecare convertit înțelegea că a intrat în școala Domnului și urmărea că scop al vieții dobândirea caracterului lui Hristos.

D. O Biserică ce prețuia Cuvântul Domnului. Credincioșii din Troia stăteau neobosiți la ascultarea Cuvântului Domnului. Apostolul Pavel le-a vorbit din Cuvânt până după miezul nopții. Toți au stat acolo și au ascultat Cuvântul, nu din politețe, ci din apreciere și din dorința de a asimila Cuvântul. Inclusiv cei tineri au fost interesați de Cuvântul lui Dumnezeu (cazul lui Eutih).

Personalități ale Bisericii din Troia

Cunoaștem numele unui singur credincios din Biserica din Troia, Carp. El este menționat de apostolul Pavel într-una din Epistolele sale. După prima întemnițare la Roma, apostolul Pavel a fost eliberat și a întreprins alte călătorii în anumite zone ale Imperiului Roman. Știm că a fost în Creta și a înființat acolo biserici (Tit 1:5-12). Cândva după aceasta a urmat arestarea lui Pavel și a doua lui întemnițare la Roma. Se pare că apostolul a fost arestat la Troia, unde găzduia la Carp. Acolo i-au rămas mantaua și unele cărți, pe care apostolul îi cere lui Timotei să i le aducă atunci când vine la Roma (2Tim.4:9-13).

Aceste puține și fragmentare informații ne spun totuși că fratele Carp era primitor de oaspeți, că era interesat să susțină pe lucrătorii cu Evanghelia, dacă nu era el însuși un lucrător. De obicei predicatorii ce merg în vizită într-o localitate sunt găzduiți de predicatorii din locul respectiv. E posibil că aceasta a fost situația în cazul lui Pavel când a stat la Troia. E cert că Timotei îl cunoștea pe Carp și adresa acestuia în Troia, ceea ce ne spune că fratele Carp era cunoscut frățietății din alte regiuni ale Imperiului.

Probleme ale Bisericii din Troia

Credincioșii din Troia au avut parte de încercări și probleme deosebite. Una dintre ele este cea relatată în Cartea Faptelor Apostolilor legată de căderea lui Eutih de la câtul al treilea și decesul acestuia în urma căderii (F.A.20:9-12). Ne putem imagina simțămintele celor din Biserica din Troia în momentul experimentării acestei tragedii. Dar narațiunea continuă și arată felul miraculos în care Domnul a rezolvat această pierdere experimentată de cei din Troia. Biserica din Troia a experimentat mângâierea Domnului în tragedie.

Incidentul cu căderea și învierea lui Eutih este bine cunoscut. Acest incident comunică mai multe lucruri. Că Domnul a ascultat rugăciunile acestei congregații pentru recuperarea lui Eutih. Că Domnul a fost gata să mângâie această congregație printr-o minune. Că atunci când căutăm împărăția lui Dumnezeu cu seriozitate împreună cu familiile noastre, Domnul are în vedere pe copiii noștri care s-ar putea să fie între două lumi și să cadă în somnolență. În casa lui Dumnezeu nu se experimentează pierderi, ci rezolvări și recuperări.

Concluzii

- Am putut observa felul divers în care Dumnezeu lucrează pentru înființarea unei biserici. Domnul folosește oamenii și circumstanțele, pregătite tot de el, pentru chemarea la viață a noilor biserici după planul Său infailibil de evanghelizare a lumii.
- Am putut studia caracteristicile unei congregații ce primește har din partea lui Dumnezeu. Dacă înțelegem valoarea harului primit, vom dori și noi să fim o astfel de congregație duhovnicească.

(V. Filip & D. Chiu)

Biserica din Tir

Text Studiu: ***FA 21:1-6***
Cuvânt de aur: ***FA 21:5*** *„Dar când s-au împlinit zilele, am plecat și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am îngenuncheat pe mal și ne-am rugat.”*

Introducere

Orașul fenician Tir (sau ***Șur***) are o bogată istorie datorită antichității existenței lui. Încă din vechime, el a avut o poziție și structură neobișnuită, fiind format de fapt din două orașe, unul așezat pe o insulă (Tirul propriu-zis) și altul pe țărmul continental adiacent, oraș numit în texte vechi ca Ușu (cca 1350 î.H., scrisorile de la Amarna) – un fel de orașe gemene, existând de pe la 2750 î.H. cf. Herodot. Tirul, cu cele două excelente porturi ale sale (unul la nord și altul la sud) a deținut a importanță comercială și strategică deosebită, ajungând la un moment dat să fie extrem de prosper, și un punct strategic important, considerându-se inexpugnabil. El a fost totuși îngenungheat de Alexandru Macedon care l-a asediat și a construit o punte de pământ și piatră prin demolarea Ușului și refolosirea materialului din dărâmături, reușind să îl cucerească în final. Numele continentului Europa se pare că își găsește originea într-o legendă ce pomenește Tirul, iar celebra și extrem de scumpa purpură regală este tot o invenție tiriană. Tirienii sunt cei ce au stabilit o importantă colonie în nordul Africii, fondând orașul Cartagina, marii adversari pentru o vreme ai romanilor în acea parte de lume.

La momentul scrierii Faptelor Apostolilor, Tirul își menținuse independența în imperiul roman, inițial sub statutul de „civitas foederata”, mai apoi cu statut de provincie romană, rămânând un puternic centru comercial și strategic. Domnul Isus a vizitat regiunea Tirului și Sidonului, vindecând cel puțin o persoană dintre „neamuri” (Matei 15:21, Marc 7:24), și a predicat multora din acea regiune ce îl căutau ca să-l asculte (Marc 3:8, Luca 6:17), foarte probabil cu bune rezultate dacă e să inferăm din Matei 11:21-22. Se presupune că la scurt timp după moartea lui Ștefan, primul martir creștin, o biserică a fost stabilită în mod formal în Tir, și aceasta este cel mai probabil adunarea vizitată de Pavel la întoarcerea sa din cel de al treilea voiaj misionar și subiectul pasajului de studiu.

Obiective

- Să înțelegem importanța prezenței adevărașilor ucenici în biserica locală.
- Să înțelegem puterea prezenței Duhului Sfânt la lucru în biserica locală;
- Să înțelegem armonia și tăria mărturiei prezenței familiilor unite în rugăciune și scop în biserica locală.

Schița lecției

I. Prezența ucenicilor – semnul unei biserici vii v.4a
II. Prezența Duhului Sfânt – semnul unei biserici spirituale v.4b
III. Prezența familiilor unite – semnul unei biserici sănătoase v.5b
IV. Prezența rugăciunii – semnul unei biserici smerite v.5c

Analiza

I. Prezența ucenicilor – semnul unei biserici vii v.4a

Deși nu se cunosc multe lucruri despre biserica din Tir, iar mențiunile biblice sunt puține, totuși ceea ce ni se dezvăluie în acest pasaj ca și ceea ce mai știm din istorie ne ajută să înțelegem că adunarea locală era o adunare deosebită și bine-privită de Dumnezeu. Astfel, primul lucru care ne izbește în scurtul nostru pasaj este mențiunea că ajungând în Tir, Pavel a dat peste ucenici (v.4a). Nu știm sigur dacă acești ucenici sunt cei din grupul lărgit misionar ce coopera cu Pavel, sau doar ucenicii din biserica locală, cert este că sunt pomeniți accentuat și ni se transmite astfel faptul că ei erau un grup puternic și foarte important în lucrarea din loc.

Dacă ei erau cei dintr-un grup lărgit de misiune, prezența lor în Tir semnifică cel mai probabil faptul că își găsiseră acolo un câmp fertil și creșterea spirituală (și probabil și cea numerică, de ce nu) a congregației era la stadiul de „revărsare de ape”. Dacă ei erau ucenicii locali, felul emfatic în care sunt amintiți ne face să înțelegem din nou că erau un grup puternic și important, și că adunarea avea o maturitate avansată.

În orice caz, ceea ce e important este că în mod cert **biserica Tirului era plină de viață** și activitate pentru Domnul, și roada credinței lor era în creștere.

Să subliniem că o congregație locală poate avea mulți credincioși, dar nu neapărat toți sunt ucenici, căci ucenicia presupune dedicare, maturitate, smerenie, spirit de sacrificiu și relație personală cu Domnul mult mai avansată decât o au unii din creștinii mai puțin spirituali (Luca 14:33).

II. Prezența Duhului Sfânt – semnul unei biserici spirituale

Odată stabilită importanța prezenței ucenicilor în adunarea locală, putem să evaluăm mai bine ce dovadă aduc ei în sprijinul certificării statutului lor de ucenici ai Domnului. Astfel, citim în v.4b că acești ucenici (ca de altfel toți adevărații ucenici) aveau o strânsă relație de părtășie cu Domnul Isus, până într-acolo că Dumnezeu Duhul Sfânt le făcea descoperiri atunci când era nevoie. O astfel de intimitate duhovnicească este de dorit în orice biserică și este semnul unei spiritualități avansate. Aici nu e vorba de ceea ce fac carismaticii, pretinzând descoperiri imaginare ca fiind de la Domnul, și falsificând adevărata vorbire în limbi și minunile pentru a manipula masele, ci e vorba de o adevărată călăuzire ce se manifestă între cei cu adevărat dedicați Domnului Isus și care nu trebuie neapărat să aibă (și într-adevăr de cele mai multe ori nu are) manifestări supranaturale spectaculoase de nici un fel. Ce mulți oameni nu înțeleg din păcate că Dumnezeul adevărat nu este un „showman" și că El preferă o credință adâncă și smerită uneia superficiale și stridente!

Ceea ce este important este faptul că **o astfel de biserică este spirituală**, umblă în lumină și nu se poticnește, pe când bisericile unde lipsește prezența Duhului Sfânt umblă în întuneric, și cad în laț și în cursă, deoarece nu văd pe unde umblă! (Rom. 8:13-14, 2Cor.5:7, etc.).

III. Prezența familiilor unite – semnul unei biserici sănătoase

Biserica din Tir este de apreciat și pentru o altă caracteristică, o artă aproape uitată în societățile moderne și chiar în biserica zilelor noastre. Astfel, în versetul 5b citim că TOȚI, cu mic cu mare, i-au petrecut pe cei din echipa misionară pe drumul lor de plecare, până afară din cetate. Imaginați-vă cât de imposibilă este o astfel de scenă în ziua de azi, când fiecare generație și vârstă, chiar în biserică, își are activitățile ei, interesele ei, grupul lor separat de prieteni și viața lor PERSONALĂ, aspectul social și comunitar fiind aproape uitat cu totul. Scurta descriere din acest verset este sugestivă și implică aproape cu certitudine faptul că în Biserica Tirului nu numai membrii familiilor erau uniți și participau în unison în mod

curent la toate evenimentele cât de cât importante ce se iveau, dar și mai mult, anume că familiile bisericii erau unite și aveau un gând și o simțire (1Cor.1:10; Fil.2:2).

Sub inspirația Sfântului Duh, Apostolul Pavel a îndemnat bisericile să fie unite (1Cor.1:10), și aceasta nu numai că implică ci de-a dreptul necesită mai întâi ca familiile să fie unite. Și în această privință, Scriptura are cerințe de aur, care, dacă sunt ascultate în credință, produc coeziunea vitală a familiilor din biserică: copiii să asculte și să-i respecte pe părinți, părinții să nu-și întărâte copiii la mânie, ci să-i crească în mustrarea și învățătura Domnului (Ef.6:1-4; Col.3:20, 21), soțiile să-și asculte și respecte soții, soții să-și iubească și protejeze soțiile ca pe propriul trup, ca pe un vas mai slab, și precum Domnul Isus își iubește și îngrijește biserica (Col.3:18, 19; Ef.5:22-28), soțiile să se ocupe de casă și copii cu prioritate iar soții de câștigarea pâinii zilnice, de Scriptură și de guvernarea bisericii și urbei (1Tim.2:8-15), etc. O astfel de biserică are un lucru foarte valoros în posesiune, și anume **sănătate spirituală**, ceea ce implică pace, bucurie, putere și un impact deosebit în societate.

IV. Prezența rugăciunii – semnul unei biserici smerite

Este foarte potrivit felul în care se încheie sumara dar deosebit de sugestiva descriere a Bisericii din Tir în versetul 5c, și anume cu faptul că, după ce i-au găzduit pe cei din echipa misionară apostolică, după ce au avut o frumoasă părtășie cu ei, după ce TOȚI i-au însoțit la plecare, la despărțire biserica a mai demonstrat o calitate deosebită, și anume smerenia, toți îngenunchind și rugându-se Domnului, încredințându-și astfel soarta și viețile nu puterilor sau inteligenței personale, nu banilor sau organizării, ci lui Dumnezeu cel Atotputernic, Cel care poate și va și păzi până la capăt ceea ce I se încredințează de către copiii Săi prin credință (1Tes.5:23,24; 2Tes.3:1-3; 2Tim.1:12; 1Pet.1:5; Iuda 1:24; Apoc.3:10). Este o dovadă de smerenie, tot mai rară în zilele noastre, când o biserică a Domnului face tot ceea ce face numai în urma și numai pe baza rugăciunii, și se pare că biserica Tirului era o astfel de biserică.

Concluzii

- Biserica din Tir era plină de viață și activitate pentru Domnul Isus deoarece avea un grup semnificativ de ucenici în mijlocul ei care, datorită strânsei lor relații cu Domnul, urmau călăuzirea divină, îmbogățind astfel viața întregii adunări, și acesta trebuie să ne fie modelul și nouă, chiar în epoca modernă.
- Congregațiile lui Dumnezeu nu sunt instituții organizate sau cluburi sociale, ci organisme spirituale și divine, și numai prezența deplină a Duhului Sfânt în adunare poate garanta acest lucru.
- Adunarea din Tir avea o mărturie armonioasă și deosebit de puternică în societatea contemporană lor, datorită prezenței familiilor unite în rugăciune și scop. O trăire frumoasă este întotdeauna apreciată de oricine, chiar și de cei necredincioși, și acesta ar trebui să fie de asemenea țelul tuturor bisericilor de azi. Dumnezeu să ne ajute la aceasta!

(L. Murg)

Biserica din Creta

Text de studiat: ***Epistola lui Pavel către Tit***
Text de citit: ***Tit 1:5-3:11***
Cuvântul de aur: ***Tit 3:8*** *„Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spui apăsat aceste lucruri pentru că cei care au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni.”*

Introducere

Formarea bisericii din Creta este legată de experiența trăită de cretanii prezenți la Ierusalim în ziua Cincizecimii (F.A.2:11). Nu găsim în Noul Testament referințe la modul în care această biserică a fost fondată. Nu știm dacă legiuitorul Zena și Apolo au fost pentru un timp membrii în aceste biserici sau doar în călătorie făcând escală aici. Înțelegem că această biserică era reprezentată în mai multe cetăți (cap.1:5) și avea nevoie de o coordonare unitară și autoritară. Pentru acest lucru, apostolul Pavel îl desemnează pe „copilul” său în credință Tit, de acum călit în experiențele din Corint (2Cor.12:18).

Obiective

- Să știm să identificăm problemele ce pot apărea într-o biserică;
- Să cunoaștem modalitățile de prevenire și soluționare a problemelor în biserică.

Schița lecției

I. Probleme în biserică
II. Prezentarea soluțiilor

Analiza

I. Probleme în biserică

Biserica lui Hristos, formată din oameni născuți din nou, ar trebui să aibă o funcționalitate ireproșabilă și să ofere un cadru propice răspândirii evangheliei mântuitoare. Realitatea în Creta era diferită și afecta mărturia creștină din insulă (v.1:13). Să identificăm câteva din problemele bisericii evidențiate în epistolă:
V.1:10 .....

Prezentare evangheliei era alterată. De ce credeți că s-a ajuns la această problemă?

V.1:14-15 .....

Să identificăm categoriile sociale afectate și problemele lor:

V.2:2, 3, 6, 9 .....

O altă problemă este evidențiată în v.3:1, 2 .....

Care este problema sugerată în v.3:3-7 care poate constitui o gravă abatere teologică? .....

Problemele pot afecta unitatea bisericii. Care este această problemă sugerată în v.3:9-11 .....

De ce credeți că apostolul Pavel accentuează profilul prezbiterului corelat cu v.3:14? .....

Prezentarea soluțiilor

În această epistolă, Apostolul Pavel prezintă, pe lângă problemele bisericilor din Creta, soluții practice pentru rezolvarea lor. Care este prima recomandare în vederea combaterii anarhiei și întărirea unității bisericii? .....

Care sunt mijloacele pe care Pavel le propune pentru adresarea problemelor? V.2:1, 6, 7, 15 .....

V.3:10 .....

V.3:14 prezintă un imperativ care lucrează cu putere ca soluție pentru rezolvarea multor probleme. Care este această soluție?

.....

Concluzie

Deși formate din oameni născuți din nou, bisericile pot avea în sânul lor oameni neregenerați sau nematurizați, care pot crea probleme. Identificarea și soluționarea problemelor este una din cerințele pe care biserica trebuie să le rezolve. Ele se rezolvă prin recunoașterea prezbiterilor cu un profil moral și teologic exemplar, gata să prezinte o evanghelie nealterată, gata să intervină autoritar în combaterea dezbinărilor și a comportamentelor inadecvate.

(N. Ciupuligă)

Biserica din Roma

Text: ***Romani 16***
Cuvântul de aur: ***Romani 15:13*** *„Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”*

Introducere

Printre Bisericile menționate în Noul Testament se numără și Biserica Romei (sau Bisericile Romei - se pare că erau mai multe în timpul apostolilor). Biserica din Roma a fost una impresionantă din primele zile ale existenței sale. Acestei biserici apostolul Pavel îi scrie cea mai importantă Epistolă a Noului Testament. Conținutul Epistolei ne dă dreptul să credem că frații și surorile din Roma erau maturi în credință, în stare să înțeleagă și să trăiască în conformitate cu adevărurile impresionante expuse sistematic în Epistola ce le-a fost trimisă de apostolul Neamurilor. În introducerea Epistolei, Pavel își exprimă convingerea că, dacă va veni la Roma, nu va fi el singurul ce va oferi ceva, ci el însuși va primi o binecuvântare prin contactul cu acea congregație (Rom.1:11-12; vezi și 15:29). La această biserică, apostolul Pavel apelează să îi fie rampa de lansare într-o călătorie în Spania (Rom.15:28-29). La ora când apostolul Pavel scria fraților și surorilor din Roma, capitala Imperiului avea reputația de cloacă din punct de vedere moral.

Obiective

- Să înțelegem că biserica Domnului Isus poate fi un organism vibrant și eficient chiar în mijlocul unui oraș extrem de păcătos;
- Să ne însușim doctrinele cardinale ale credinței creștine ca să putem trăi în dedicarea și slujirea pe care o dorește Dumnezeu de la noi.

Schița lecției

II. Înființarea Bisericii din Roma;
III. Caracteristici ale Bisericii din Roma;
IV. Personalități ale Bisericii din Roma;
V. Probleme ale congregației creștine din Roma.

I. Înființarea Bisericii din Roma

Nu știm exact timpul, circumstanțele și identitatea celor ce au înființat Biserica din Roma. Prelații catolici susțin că după anul 45 al erei creștine, apostolul Petru a venit la Roma, a înființat Biserica Romei și a fost primul ei episcop. Realitatea este însă mult diferită. Expunem mai jos datele ce le avem despre această congregație creștină plasată în inima Imperiului Roman.

În timpul domniei sale, împăratul Claudius (41-54 d.H.) dă un decret imperial prin care alungă pe iudei din Roma. Evenimentul este încadrat între anii 41-49 d.H. Două surse istorice oferă informația de mai sus. Întâiul document ce susține că împăratul Claudius a expulzat pe iudei din Roma este Cartea Faptele Apostolilor. În 18:2 citim că Acuila și Priscila veniseră de curând din Italia la Corint din pricina decretului lui Claudius. La Corint, ei l-au întâlnit pe apostolul Pavel, și au început să lucreze împreună cu acesta. Pavel ajunsese la Corint pe la anul 51-53. Această informație oferită de istoricul Luca referitor la expulzarea iudeilor din Roma este coroborată de una similară găsită în lucrarea *„Viețile Cezarilor”* a lui Suetoniu, scrisă pe la 120 d.H. De ce este importantă această informație că iudeii au fost expulzați din Roma în deceniul patru al erei noastre? Din pricina unui amănunt adăugat de Suetoniu. Prezentând domnia lui Claudiu, istoricul Suetoniu spune că împăratul a expulzat pe iudeii din Roma în urma dezordinilor create de aceștia la instigația unuia numit Crestus. Cine este acest Crestus care a creat dispute în populația iudeilor din capitala Imperiului Roman? După toate aparențele și probabilitățile, acest Crestus nu este altul decât Isus Hristos. Persoana Acestuia producea dispute aprinse în comunitatea iudeilor din Roma, până acolo că au apărut conflicte (știm că iudeii au persecutat feroce pe coreligionarii lor ce acceptau credința în Hristos), după care toți iudeii au fost expulzați din capitală. La ora aceea creștinii erau considerați o grupare a iudaismului.

Această informație ne arată că în deceniul IV al primului secol, la Roma existau mulți creștini evrei, destul de numeroși pentru a determina o reacție puternică din partea iudeilor ce respingeau ideea că Isus era Hristosul.

Cum a luat ființă comunitatea creștină din Roma? E foarte probabil că printre cei 3.000 de convertiți la credința creștină în Ierusalim la Cincizecime au fost și locuitori ai Romei. Aceștia au dus credința în

capitala Imperiului. Având în vedere mobilitatea populației Imperiului, e de așteptat că alți creștini au venit acolo și că cei prezenți în Roma au câștigat adepți dintre locuitorii Romei. Așa se face că în deceniul patru, la numai cincisprezece-douăzeci de ani de la moartea și învierea lui Isus, la Roma exista o Biserică puternică. Nu avem nici o informație istorică solidă, în afară de cele legendare, că apostolul Petru ar fi înființat Biserica din Roma.

De fapt, la data când apostolul Pavel scria Epistola către Romani (pe la mijlocul deceniului al cincilea al primului secol) el salută pe toți cunoscuții lui din Roma, dar nu îl salută pe Petru. Era imposibil că Petru să fi fost episcopul acelei Biserici și Pavel să nu îi transmită salutări așa cum a făcut în cazul celorlalți cunoscuți ai săi din Roma.

Caracteristici ale Bisericii din Roma

Congregația credincioșilor din capitala Imperiului Roman era:

A. O biserică dotată cu daruri spirituale și constituia o binecuvântare pentru cei ce veneau în mijlocul ei. Apostolul Pavel spune că el însuși va beneficia de darurile celor din Roma când va veni să îi vadă (Rom.1:11-12).
B. O biserică cu credincioși plini de bunătate, plini de cunoștință și în stare să sfătuiască pe alții în orice privință. Așa îi evaluează apostolul Pavel pe cei din Roma (Rom.15:14)
C. O biserică misionară. Apostolul Pavel e încrezător că în momentul în care va veni la Roma și de acolo se va pregăti să meargă în Spania, va avea sprijinul Bisericii din Roma (Rom.15:24-29)
D. O biserică gata să asiste pe cei ce aveau nevoie de asistență. Apostolul Pavel apelează la cei din Roma ca ei să sprijine pe diaconița Fivi a Bisericii din Chencrea în timpul șederii ei în Roma (Rom.16:1-2).
E. O biserică cunoscută pentru faptul că asculta de Cuvântul Domnului oferit prin apostoli. La încheierea Epistolei, apostolul Pavel îi laudă pentru ascultarea lor ce este cunoscută de toți creștinii (Rom.16:19).
F. O biserică cu mulți lucrători.

Din lista numelor celor pe care apostolul Pavel îi salută în capitolul final al Epistolei către Romani, vreo zece persoane sunt menționate că sunt active sau au activat în ogorul Evangheliei.

Personalități ale Bisericii din Roma

Acuila și Priscila – sunt doi colaboratori ai lui Pavel care au lucrat cu el în Corint, în Efes și în alte locuri. Pavel menționează faptul că la un

moment dat cei doi i-au salvat viața (Rom.16:3-4). Nu este clar dacă în casa acestora se întâlnea Biserica din Roma sau una din Bisericile Romei. Se pare că ultima variantă este mai plauzibilă. În Roma existau mai multe congregații bisericești dintre care una se strângea în casa celor doi.

Andronic și Iunia – sunt două persoane despre care apostolul Pavel spune că sunt rudeniile lui ce au venit la credință înaintea lui (Romani 16:7). Aceștia doi erau cu vază între apostoli.

Urban – este numit „tovarășul nostru de lucru în Hristos" (Rom.16:9).

Apele – numit „încercat lucrător al lui Hristos" (Rom.16:10).

Femei dedicate lucrării: Sunt menționate mai multe femei care s-au ostenit pentru Domnul și pentru apostolul Pavel. ***Maria*** (16:6)***, Trifena și Trifosa*** (16:12) despre care se spune la prezent că se ostenesc pentru Domnul. ***Persida*** (16:12) despre care se spune că s-a ostenit mult pentru Domnul. ***Mama lui Ruf*** este și ea menționată că a slujit apostolului Pavel (16:13).

Probleme ale congregației creștine din Roma

Deși Pavel nu a fost în Roma și nu a cunoscut nemijlocit problemele congregației creștine de acolo, din Epistola să se vede că era informat despre anumite probleme cu care se confrunta comunitatea creștină a Romei. Iată câteva din problemele Bisericii din Roma ce apar tratate în epistola către Romani:

A. Problema slujirii pe măsura darului primit

Capitolul 12 al Epistolei tratează tematica darurilor spirituale și modul în care ele pot fi puse în slujba Domnului. O precizare este ca nimeni să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine (12:3). Se pare că exersarea darurilor la Roma se lovea de faptul că unii se supraevaluau. O altă fațetă a acestei probleme este reliefată în îndemnul apostolului că fiecare să exercite darul pe măsura credinței și cu dedicare (să se țină de... 12:6-8). La acest capitol al slujirii cu darurile primite, apostolul mai sfătuiește ca credincioșii să nu manifeste concurență, și prin urmare să evite lanțul de probleme adus de concurență: rivalitate, conflict, răzbunare... Toate acestea sunt tratate în capitolul 12, primul din secțiunea practică a Epistolei.

B. Problema relației cu autoritățile

Capitolul 13 abordează o problematică sensibilă pentru cei mântuiți: felul în care trebuie să se raporteze la autoritățile guvernamentale, care de cele mai multe ori sunt opuse lui Dumnezeu. În acest capitol, apostolul arată care este funcțiunea statului (13:1-4) și care trebuie să fie poziția celor mântuiți față de autorități (13:2, 5-7).

C. Problema îngăduinței creștine

Apostolul Pavel acordă mai mult de un capitol acestei problematici (Rom.14:1-23; 15:1-7), ceea ce este o indicație că la Roma creștinii nu știau cum să se accepte unii pe alții, având în vedere convingerile diferite ce le aveau unii și alții. Sfatul apostolului este ca cei tari să rabde slăbiciunile celor slabi și să arate dragoste față de aceștia, *să nu îi disprețuiască*, iar pe cei slabi îi sfătuiește *să nu condamne* pe cei care își permit anumite lucruri apelând la libertatea ce o avem în Hristos. Sfatul, și pentru unii și pentru alții, este *să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră* (14:19). Nesocotirea sfatului apostolului ar duce la nimicirea celui pentru care a murit Hristos (14:20). Concluzia acestei secțiuni este cea înregistrată în ultimul ei verset (15:7): „Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.”

D. Problema dezbinătorilor

Ca în orice Biserică a Domnului Isus, și în Biserica Romei au existat dezbinători. Apostolul Pavel sfătuiește ca cei din Roma să se ferească de cei ce produc schisme și tulburare, împotrivindu-se învățăturii pe care creștinii au primit-o deja de la apostolii Domnului (16:17-18). Sfatul este să despartă congregația de aceștia, sau mai bine aceia să fie excluși din Adunarea lui Hristos.

Concluzii

Biserica din Roma s-a înființat la scurtă vreme după patimile Domnului Isus și a fost o congregație foarte activă, cu o poziție doctrinară clară și cu activitate evanghelistică remarcabilă. Informațiile ce le avem în Epistola apostolului Pavel către Romani certifică aceste evaluări. Prin anul 62 d.H., pe când apostolul Pavel se afla întemnițat la Roma, el vorbește de credincioșii ce se aflau în casa Cezarului (Filipeni 4:22). Capitolul ultim al Cărții Faptele Apostolilor arată că creștinii erau o prezență nu doar la Roma, ci și în suburbiile acesteia și în orașele mai mici din împrejurimi. Astfel, sunt menționați frații din Forul lui Apiu și Cele Trei Cârciumi. Biserica din Roma, deși plasată într-un centru urban extrem de stricat, cucerea oamenii Imperiului Roman pentru Împărăția lui Dumnezeu.

(D. Chiu)

Ediţie realizată
cu colaborarea
fraţilor:

Lucian Rad
G. Moţoc Fofiu
Mircea Lozneanu
Ovidiu Dobria
Gh. Şerban
Valentin Gabor
Vasile Lucaci
Viorel Filip
Laurenţiu Murg
Ioan Ciupuligă
Daniel Chiu

Coperta: D. Ciupuligă
Editare şi tehnoredactare: D. Chiu şi L. Murg
Tipar: C. Brad et al & LBM